Am întâlnit un înger

Sergiu Motorgianu

sergiu_motorgianu@yahoo.com

Prefaţă

Yosuf Kassim , un tânăr doctor cardiolog , originar din Arabia Saudită , este pus faţă în faţă cu confruntarea dintre Alah , dumnezeul lui şi Dumnezeul cel Viu.

Provocat de unul din pacienţii lui , acceptă să-şi pună la încercare credinţa , pentru a se dovedi dacă este cea autentică sau nu.

O serie de evenimente inexplicabile au loc , dar toate având un scop bine definit.În urma răspunsului dat de Dumnezeul Atotputernic , care

cunoaşte gândurile cele mai ascunse ale fiecăruia , viaţa tânărului doctor se schimbă radical .

Dacă eşti convins că Dumnezeu e Unul singur , Cel Atotputernic , Creatorul Tău , atunci înalţă-ţi vocea spre tronul Lui de har , şi mulţumeşte-i că îl cunoşti şi că te cunoaşte.Stai de vorbă cu El în fiecare zi şi deschide-ţi inima pentru a primi binecuvântarea Lui.Ascultă-i vocea şi urmează-i sfatul.Primeşte din puterea Lui , pentru a fi gata oricând , să răspândeşti speranţa salvării prin jertfa Fiului Său , Isus, celor ce sunt obosiţi de atâta căutare.Fi o rază de lumină pentru cei aflaţi în întuneric.Trăieşte o viaţă exemplară , care să dovedească faptul că Dumnezeu este chiar în inima ta.

Dacă ai îndoieli în privinţa exitenţei Lui , prăbuşeşte-ţi genunchii , zdrobeşte-ţi inima şi înalţă-ţi vocea spre Cer:

„Doamne Dumnezeule , sunt aici , caută-mă , găseşte-mă... am nevoie de Tine.”Şi El e Cel ce îţi va răspunde.Dumnezeu se lasă găsit de către cei care doresc lucrul acesta cu adevărat.

Astăzi încă nu e târziu , ziua de mâine nu-ţi aparţine.

Fă un pas mare pentru un destin etern fericit alături de Creatorul Tău.

Amin

Capitolul 1 – Temelii distruse

- Doctorul Yosuf ?

- Doctorul Yosuf ? se auzi din nou vocea tinerei asistente mergând cu paşi repezi pe holul departamentului de cardiologie al spitalului , sperând să fie auzită.

- Tocmai a intrat la camera 22 , spuse o altă

asistentă , auzind că doctorul este căutat.

- S-a întâmplat ceva?

- Avem o urgenţă , te rog caută-l şi spune-i să coboare jos la camera de gardă cât mai repede , eu merg să-l anunţ şi pe doctorul Ştefănescu , sper să-l mai prind şi că nu a plecat acasă , adăugă tânăra asistentă.

În câteva minute doctorul Yosuf se afla la camera de gardă.

Rebeca , asistenta ce-l căutase îi făcu semn să o urmeze spre zona unde se afla departamentul de terapie intensivă. În timp ce mergeau , ea încercă să-i dea câteva explicaţii despre ce se întâmplase :

- Este o persoană mai în vârstă , aproximativ 60-65 ani , posibil atac cerebral ,inconştient. Doctorul Ştefănescu , a dat ordin să fie dus la terapie intensivă; pare destul de grav.

- Cel puţin dacă am fi fost anunţaţi că aduc un caz aşa de grav.Unde este paramedicul care l-a adus?o să vreau să discut cu el mai târziu ,pentru a nu se mai repeta această situaţie , continuă pe un ton puţin ridicat Yosuf.

- Dar nu a fost adus de ambulanţă , se pare că un taximetrist l-a adus , dar acesta tocmai a plecat , încerca să-i explice Rebeca doctorului în timp ce se apropiau tot mai mult de zona terapiei intensive a spitalului.

Doctorul Ştefănescu împreună cu două din asistentele de gardă , tocmai investigau bolnavul recent adus.

- Despre ce este vorba? Îi întrerupse Yosuf

apropiindu-se de patul bătrânului.

- Hipertensiv , un atac cerebral cu paralizie parţială.Se pare că a fost adus la timp , dacă mai întârzia puţin , acum îl trimiteam la morgă.O să dureze ceva timp recuperarea lui.Cred că ar trebui anunţată familia lui .Am auzit că a fost adus cu un taxi. Yosuf , te ocupi tu de internarea lui şi să-i anunţi familia ? e deja târziu , spuse Ştefănescu în timp ce privi la ceasul de pe mână şi îi înmână colegului său lista cu tratamentul administrat şi prescris pentru perioada următoare pacientului recent adus.De acum tu o să te ocupi de el ,eu am ieşit din tură.

- Noapte bună , Yosuf.

- Noapte bună , răspunse acesta încet , privind la patul bătrânului. Parcă dormea aşa de liniştit , singurul lucru care trăda boala acum , era gura stâmbată puţin datorită paraliziei.

Yosuf mai rămase câteva clipe la patul bolnavului , recitind încă o dată prescripţiile colegului său , apoi făcu un semn unei infirmiere să caute ceva din fişa pacientului , după care se îndreptă spre asistenta de noapte de la terapie intensivă spunându-i:

- Am trimis pe Liliana să aducă tratamentul pentru bătrânul adus adineaori , aş vrea la 6 ore să-i fie administrat.

Asistenta încuviinţă din cap că înţelese ce are de făcut şi că va respecta decizia doctorului.

- Pacientul nu are asupra lui nici un act , aşa este? Am înţeles eu bine?continuă cu întrebările doctorul.

-Nici un act , nici portofel , absolut nimic.Să sperăm că va apare până mâine cineva din familia lui , altfel nu ştiu cum va putea să rămână internat aici , explică încet asistenta , apropiindu-se şi ea de patul bolnavului.

- Să sperăm că cineva îi va simţi lipsa , asta în cazul fericit în care are ceva rude.Sau poate este un hoinar , un om al străzii , deşi e greu de crezut lucrul acesta după hainele curate pe care văd că le purta.

-Da ,asta aşa este; imediat merg să sun la poliţie , poate cineva va reclama o dispariţie şi o să încerc să sun şi la azilul de bătrâni , deşi e cam târziu , sper să-mi răspundă cineva.

- Merg în birou , dacă se întâmplă ceva , caută-mă , fusese ultimele cuvinte ale doctorului Yosuf .

Gândul doctorului zbură departe , la mii de kilometri depărtare , la familie , în special la tatăl , care era de vârstă apropiată cu noul pacient.În plus ,şi la fizionomie aveau unele trăsături comune: destul de scund de statură şi cărunt.

Tatăl lui ,Mahmud Kassim , un binecunoscut om de afaceri , din frumosul său oraş natal , Riyadh ,capitala Arabiei Saudite , era cea mai importantă persoană din lumea acesta pentru el , sau cel puţin la fel de importantă ca şi Alah ,dumnezeul lui.

Mahmud jucase rolul cel mai important în viaţa

fiului său.Yosuf , îşi putea aduce aminte oricând cu plăcere , clipele petrecute împreună cu acesta , serile în care i se citea din Coran , carte pe care o păstra cu sfinţenie pe noptiera de la marginea patului.De mic , tatăl îi insuflă principiile morale şi religioase , pentru a deveni un adevărat muslim , aceasta însemnând supunere fără rezerve faţă de Alah , aşa cum trebuia să fie orice musulman.

Deasemenea nu trebuiau trecute cu vederea nici privilegiile de care avusese parte , de vacanţele petrecute în străinătate , mai ales facultatea de medicină ,studii făcute în România , şi totul pe cheltuiala bunului său părinte.

Ajuns în biroul lui , Yosuf sună la poliţie pentru a declara apariţia la spital a unui bolnav inconştient , explicând totodată şi lipsa vreunui act sau portofel asupra pacientului.Se pare că nu fusese sesizată nici o dispariţie.Poliţistul asigură doctorul că va face tot posibilul pentru a-i găsi familia , şi bineînţeles şi şoferul care îl transportase la spital , sperând să nu fie vorba despre vreo tâlhărie sau altceva de genul acesta.

Deasemenea poliţistul asigură că se va ocupa personal împreună cu colegii lui , să se intereseze pe la azilele de bătrâni , dacă a avut loc vreo dispariţie , după care ceru doctorului să descrie pacientul.

Mulţumi poliţistului pentru amabilitatea de care făcuse dovadă şi de ajutorul promis , apoi scoase din sertarul biroului său , o carte pe care o purta oriunde cu el , Coranul , şi începu să-i răsfoiască paginile îngălbenite de

trecerea vremii.Îşi aducea acum aminte ziua în care o primi în dar de la Mahmud;era la aniversarea lui de 8 ani.Bineînţeles că la vremea aceea , nu înţelese el mare lucru din această carte , dar o primi bucuros şi promise tatălui său că o va citi şi o va păstra cu sfinţenie.

Până să ajungă în România , nu exista noapte pe care să n-o petreacă citind din sfânta lui carte , dar acum lucrurile se mai schimbaseră: rareori dacă îşi mai făcea timp pentru lecturarea ei.

Un singur lucru nu uitase: rugăciunea învăţată , din fragedă pruncie , la picioarele mamei sale , Maya Kassim.Chiar în acele clipe , îşi aplecă fruntea asupra cărţii deschise ,şi deşi nu era tocmai poziţia unui musulman , pentru a-şi spune rugăciunile , începu să rostească :

„În numele lui Alah cel milostiv şi îndurat ,
Laudat fie Alah stăpânul lumilor ,
Milostivul şi Înduratul ,
Stăpînul zilei de judecată.
Ţie îţi slujim şi ţie ne rugăm pentru ajutor;
Condu-ne pe calea dreaptă ,
Calea celor peste care ţi-ai revărsat bunăvoinţa ,
Nu a celor peste care s-a pogorât mânia ,
Nici a celor ce rătăcesc.”

Îndrăgea foarte mult acestă rugăciune , deşi sincer fiind , doar gândul mamei îl însufleţea mereu de a o spune.

Maya era , după părerea fiului său Yosuf , cea mai

frumoasă femeie de pe faţa pământului , chiar dacă tot ce puteai zări le ea , erau ochii ei albaştrii şi puţin din părul lung şi creţ ,acoperit cu smerenie de veşnicul purdah , văl folosit de femeile musulmane pentru a le feri de vederea publică.

La terminarea rugăciunii , aşa cum stătea aplecat asupra biroului său , încă îi mai răsuna în minte chemarea muezinului , crainicul musulman , aşezat în înălţimea minaretului, pe care o auzise atât de des în cei 21 de ani petrecuţi cu cei dragi în Riyadh.

Şirul amintirilor , fusese întrerupt brusc , de Rebeca , una dintre asistentele de gardă din acea noapte , care îi adusese doctorului o cafea :

-Am uitat de cafea; ştiu că mi-aţi spus să vă aduc una , tocmai când a-ţi intrat în tură , dar cu noul pacient de la terapie intensivă , am uitat complet.Sper că nu e prea târziu , că am adus-o acum , încerca să se scuze , tânăra asistentă , zâmbind uşor.

- Şi eu am uitat complet de ea , m-am luat dus de val , de amintirile de acasă , şi uite cum a trecut ceasul şi nici nu am simţit că nu mi-am băut cafeaua , completă doctorul.

- Pune-o pe birou , o să o gust imediat , mai am ceva de făcut şi apoi o să am timp şi pentru o ceaşcă de cafea.

De îndată ce asistenta părăsi încăperea , Yosuf luă Coranul şi îl aşeză înapoi într-unul din sertarele

biroului său până data viitoare când îşi va face timp pentru lecturarea lui , apoi se îndreptă spre saloanele bolnavilor din zona cardiologiei, a spitalului pentru a se asigura că nu sunt probleme.

Se apropie de camera 22 a etajului de cardiologie , deschise uşa , apoi intră încet pentru a nu trezi nici un pacient. În patul de la fereastră , un băieţel de 8 anişori , dormea adânc; era pacientul preferat al lui Yosuf , probabil şi din cauză că ere cel mai tânăr din acest sector al spitalului.

Băieţelul suferea de o malformaţie la inimă , dobândită de la naştere , şi , deşi , până la acestă vârstă , suferise deja două intervenţii chirurgicale pe cord , starea lui nu se imbunătăţise prea mult.Părinţii disperaţi , încercau din răsputeri , să-l ajute , dar erau în imposibilitatea de a face ceva pentru el.Fusese adus în urmă cu o săptămână şi internat pentru investigaţii , în vederea unei noi operaţii , foarte costisitoare şi extrem de riscantă.

Doctorul se apropie încet de patul băieţelului şi-l privi atent; ştia că posibila intervenţie chirurgicală , i-ar putea curma viaţa , şansele de supravieţuire fiind minime.Cea mai grea parte a meseriei lui de medic , era aceea în care trebuia să anunţe familia sau rudele celor ce erau pregătiţi pe masa de operaţie că şansele de reuşită sunt minime.

De aceea şi de data aceasta ezită timp de câteva zile să stea de vorbă cu părinţii băieţelului , şi să le explice amănunţit ce se poate întâmpla;doar după ce ei

îşi dădeau acordul în scris prin care solicitau operaţia fiului lor , se putea trece la intervenţia chirurgicală.

Mai aruncă o privire peste toţi pacienţii din salon , apoi îşi continuă vizita şi în celelalte saloane , ajungând în cele din urmă la terapia intensivă , unde Liliana se pregătea să schimbe o nouă perfuzie bătrânului necunoscut.

- Aţi aflat ceva despre el ? Întrebă Liliana , încercând să agaţe în suport perfuzia.

- Nimic...nimeni nu-l caută, şi nici taximetristul nu a fost găsit până acum , de vreme ce poliţia nu ne-a contactat.

- Să sperăm că până luni se va rezolva , continuă doctorul , uitându-se din nou la ceas.

Era deja sâmbătă dimineaţa; avea la dispoziţie aproape două zile libere , până luni când trebuia să se reîntoarcă la muncă.Se gândea că poate ar fi nimerit să meargă în vizită la Sibiu , să-şi vadă soţia , Irina , care plecase în urmă cu câteva săptămâni , în urma unor certuri , dintre cei doi .

Şi-ar fi dorit mult să o vadă măcar pentru câteva clipe , să-i spună cât de rău îi pare pentru neînţelegerile ce avusese loc între ei , şi să-i ceara Irinei să se reîntoarcă la Braşov , acasă , acolo unde îi era de fapt locul.

Însă ruşinea de a sta faţă în faţă cu socrii , pentru că Irina , se mutase la Sibiu la părinţii ei , îl

descurajă şi renunţă uşor la călătoria propusă.Ar fi mult mai simplu cu un telefon , gândi în mintea lui tânărul doctor , mai ales că duminică putea merge împreună cu cei mai buni prieteni la pescuit , hobby , care îl relaxa atât de mult şi era numai bine venit după o săptămână de muncă asiduă.

Sfârştul de săptămână , trecu mai repede decât se aştepta Yosuf.Se mulţumise cu câteva ore petrecute pe malul Oltului , la pescuit , în compania prietenilor , în rest ... nimic.

Se întoarse luni dimineaţa la muncă cu paşi mărunţi şi înceţi , purtând în suflet povara remuşcării , pentru că nu-şi vizitase soţia , având atât timp liber la dispoziţie pe care pur şi simplu îl irosi fără un scop anume.

Salută respectuos , cu accentul lui distinct , colegii de gardă care aşteptau cu nerăbdare să fie înlocuiţi după încă o noapte albă petrecută în spital.

- Bună dimineaţa ;salută zâmbitor , doctorul Ştefănescu pe Yosuf , în timp ce acesta îşi îmbrăca halatul în vestiar.

- Neaţa ,se auzi un glas somnoros dincolo de paravanul , care despărţea biroul de vestiare.

-Yosuf , văd că astăzi nu eşti în apele tale sau poate eşti doar obosit;totuşi am o veste bună pentru tine: noul tău pacient , bătrânul acela misterios , a început să-şi revină , nu poate vorbi încă , dar sper ca în câteva zile să ne poată dezvălui identitatea lui.Aşa că l-am mutat în

salonul 25 , am modificat puţin şi tratamentul ; lista o găseşti la asistenta de serviciu.

-Da , este o veste bună , îmi pare rău , totuşi că nimeni nu l-a căutat în tot acest timp , cred că o să sun din nou la poliţie , poate au găsit totuşi vreo adresă , sau poate s-a semnalat vreo dispariţie din vreun azil de bătrâni, îi explică tânărul doctor colegului său în timp ce se pregătea pentru vizita de dimineaţă a pacienţilor.

Ajuns la salonul 25 , era nerăbdător să-l vadă pe bătrânul paralizat;deschise uşa încet , aruncă o privire peste întreaga cameră până îl zări pe acesta. Pentru o clipă rămase înmărmurit: faţa bolnavului devenise mult mai luminoasă ,iar în ochii mari şi senini nu puteai citi decât viaţă , sănătate şi multă pace .Era oare posibil aşa ceva?Nu mai întâlnise nici un pacient până acum , cu acelaşi diagnostic , să se refacă aşa de rapid.

Se apropie de patul bătrânului , se prezentă politicos , privindu-l ţintă în ochi şi îi zâmbi:

- O să te faci bine , se pare că eşti un luptător , ai o voinţă puternică; ştiu că mă înţelegi , ai vrea să-mi vorbeşti dar nu poţi...încă.

- Ascultă-mă cu atenţie , continuă doctorul:o să-ţi aduc o foaie şi un pix , aş vrea să-mi scrii numele tău ,pe hârtie ca să-ţi putem anunţa familia şi pe cei dragi , poate te caută.Încearcă să-ţi aduci aminte cum te cheamă.

Apoi îşi continuă investigaţiile şi la ceilalţi pacienţi din salon.Din când în când , mai arunca câte o

privire pe furiş la bolnavul fără nume , minunându-se de cele întâmplate.

După aproximativ o oră , doctorul Yosuf se întoarse în cabinetul lui , pregătindu-se pentru o intervenţie chirurgicală. Anestezistul îl anunţă că operaţia poate începe într-o jumătate de oră.

E timp potrivit , tocmai cât pentru a-mi citi mail-urile , gândi el , în timp ce îşi accesa adresa de la computerul de pe birou.Cu ajutorul e-mail-urilor , simţea mereu că este aproape de casă , de familie , de cei dragi.

Spre surprinderea lui , pe lângă mesajele de la părinţi , avea unul mai special , care îi făcu inima să pulseze mai intens: era de la soţia lui. Citi nerăbdător mesajul Irinei; spera ca pe această cale să-l roage să o viziteze , să-i spună cât îi lipseşte , sau de ce nu , că şi-ar dori din tot sufletul să se reîntoarcă acasă lângă el , aici la Braşov.

Însă mesajul era unul cu totul neaşteptat şi-l surprinse pe tânărul doctor:

”Yosuf , m-am gândit foarte mult zilele acestea , de când m-am mutat la părinţii mei , la noi , la căsnicia noastră , şi nu pot să spun decât că am ajuns la concluzia că cel mai bine pentru amândoi ar fi să ne despărţim.O să vin într-o după-amiază , împreună cu o prietenă cu maşina la apartament , pentru a-mi lua şi restul lucrurilor.Îmi pare rău că s-a ajuns aici , probabil că amândoi ne-am stricat rostul în viaţă , dar e prea târziu şi cale de întoarcere nu

mai este.La revedere.”

Yosuf rămase nemişcat timp de câteva clipe , apoi mai citi încă o dată mesajul soţiei ; spera în din tot sufletul să fie o greşeală , poate că mesajul a fost doar în imaginaţia lui .

Dar în zadar.Era adevărat şi realitatea asta îl lovise din greu pe neaşteptate.Imediat îi trecu prin cap , soluţia salvatoare: un mesaj frumos de iertare.Sau mai bine să o sune? Astfel i-ar putea auzi şi vocea blajină.Sau să meargă personal până la Sibiu şi să o implore să-l ierte , pentru că se simţea atât de vinovat?Sau dacă întreg mesajul era doar un rol bine jucat pentru a testa reacţiile lui ca soţ?

Aşa că se hotărî pe moment să-i răspundă Irinei printr-un scurt mesaj:

Irina ,poate că ar trebui să te mai gândeşti , înainte să iei o decizie pripită ,în urma căreia să regretăm amândoi.Te rog , mai gândeşte-te la cei doi ani de căsnicie şi mai vorbim peste câteva zile.Trebuie să existe o soluţie de reconciliere , nu crezi?te las să te mai gândeşti”.Îşi încheie Yosuf , sfatul adresat soţiei sale.

Apoi închise computerul nervos şi se pregăti pentru a merge în sala de operaţie unde anestezistul şi asistentele îl aşteptau pentru a începe intervenţia chirurgicală.

- Mă simt călcat în picioare şi umilit , gândea doctorul înaintând pe culoarul spitalului.

- Ce vor zice colegii mei?dar părinţii?

Şi gândul îl întoarse cu câţiva ani în urmă , când le povestise părinţilor pentru prima dată de Irina , viitoarea lui soţie. Mahmud , se opuse cu vehemenţă acestei relaţii , datorită faptului că nora lui trebuia să fie adepta religiei lor islamice.

- Ea are un alt dumnezeu , tu îl ai pe Alah , cum o să vă împăcaţi cu asta?erau cuvintele rostite de tatăl său atunci , dar care îi rămase împregnate în memorie până acum.

-Poate că tata avea dreptate , îşi spunea Yosuf , devenind din ce în ce mai tulburat de situaţia confuză în care se afla.

Ştiau că părinţii ţineau foarte mult la el , aşa că se decise să nu le spună momentan nimic acestora despre neînţelegerile dintre el şi Irina.Spera totuşi să se rezolve această problemă de la sine , şi totul să revină la normal în următoarele zile. Încercă cu acest gând să se încurajeze singur , păşind în sala de operaţie , unde era aşteptat.

Capitolul 2 – Diferite mesaje

Operaţia grea şi extrem de complicată , de mai bine de două ore , îl extenuă pe Yosuf , care încă nu-şi putea împăca sufletul tulburat de mesajul soţiei. Şi-ar fi dorit să poată pleca acasă , măcar pentru câteva ceasuri , pentru a-şi limpezi mintea , dar se gândi apoi la oamenii ce urmau să fie operaţi , la viaţa acestora care într-o oarecare măsură atârna de mâna lui.

- Pregăteşte următorul pacient , dar nu mai repede de ora 12; mă simt destul de obosit , încercă să se scuze doctorul , anestezistului , în timp ce se pregăteau să iasă pe uşile sălii de operaţie.

Soţia bărbatului care tocmai fusese operat îi alergă în faţă la vederea lui.

- Domnule doctor , cum este cu soţul meu? este bine? Operaţia a reuşit?întrebă tânăra femeie cu vocea tremurândă , în timp ce-şi ştergea lacrimile cu un şerveţel.

- Se va face bine , urmează să mai facem nişte

investigaţii , însă momentan operaţia a decurs normal.O să-l puteţi vedea în jumătate de oră; mergeţi să cereţi un halat ca să puteţi să intraţi la soţul dumneavoastră. Tocmai a fost dus la terapie intensivă.

La auzul acestor cuvinte faţa femeii se înseninã , şi mulţumi doctorului.

Ajuns în cabinetul său , se dezbrăcă de halat şi nici nu se aşeză bine la birou , că momentul de linişte de care spera să aibă parte , fusese întrerupt brusc de apariţia unei asistente:

- Domnule doctor , am ceva pentru dumneavoastră , în timp ce scoase din buzunarul halatului o bucată mică de hârtie; tocmai am fost să pun o nouă perfuzie la pacientul operat vineri de doctorul Ştefănescu , la camera 25 , şi ceilalţi colegi de salon mi-au arătat această hârtie pe care o scrisese bătrânul acela despre care nimeni nu ştie nimic.I-am întrebat dacă a vorbit ceva , şi mi-au răspuns că nu , doar că l-au văzut încercând să i-a pixul de pe masă şi nu ajungea.Atunci colegul de lângă patul lui , s-a ridicat şi i-a pus în mână foaia şi pixul pentru a scrie.Şi chiar a notat ceva aici; eu una , sincer vă spun că nu am înţeles mai nimic , seamănă mai mult cu o mâzgălitură , poate , totuşi dumneavoastră o să descifraţi ce scrie aici , îi explică cu lux de amănunte asistenta punând pe birou foaia cu pricina , după care îl lăsă singur pe doctorul obosit.

Yosuf luă nerăbdător bucata de hârtie , dar nici

el nu înţelese prea mult din ceea ce scrisese bătrânul , doar că erau şi ceva cifre înşirate acolo.

Poate era o adresă? Sau un număr de telefon?

Dacă ar fi putut vorbi măcar câteva cuvinte...

Între timp , pe uşa cabinetului îşi făcu apariţia o altă asistentă , ţinând în mână câteva acte.

- Scuzaţi că deranjez , mă gândesc că vreţi să vă odihniţi , doctorul Ştefănescu , mi-a spus că tocmai a-ţi ieşit din operaţie , dar e ceva urgent şi trebuie semnătura dumneavostră , pentru a termina formalităţile acestea.

- Pentru ce să semnez , Rebeca? Întrebă curios doctorul.

-Sunt actele de transfer al pacientului paralizat de la camera 25; îl trimit la Bucureşti.

- Cum?De ce?schimbă tonul vocii Yosuf , la aflarea acestei veşti.

- Cei de la Bucureşti , după ce îl vor trata îl vor preda unui azil de bătrâni din capitală , în plus , domnul director , spune că nu putem suporta cheltuiala lui , nu sunt fonduri , şi cel mai bine pentru noi , e să-l trimitem la Bucureşti.

- Să ne scăpăm noi de el , să-şi bată alţii capul cu acest bolnav ,să-şi facă alţii probleme , nu noi , nu?se enervă puţin Yosuf , iar apoi continuă:

- O să plătesc eu personal spitalizarea acestui bătrân , numai să nu fie mutat de aici.Ar fi prea periculos pentru sănătatea lui să fie transportat acum , trebuie să se

mai refacă ,şi apoi o să vedem ce măsuri vom lua.Transmite-i te rog acest mesaj directorului , m-aş duce eu să stau de vorbă , dar în câteva minute trebuie să ajung din nou în sala de oparaţie; am o zi foarte aglomerată.

- Bine , o să-i spun directorului ,ce mi-aţi spus şi mie , aprobă asistenta , în timp ce se pregătea să plece.

- Încă ceva Rebeca.Citeşte ce scrie pe acestă bucată de hârtie , înţelegi ceva?o întrebă Yosuf întinzându-i foaia.

Rebeca , desfăcu foia împăturată în patru , citi în şoaptă , apoi pentru câteva clipe rămase cu ochii aţintiţi la mesajul scris.

- Eu înţeleg ce scrie , dar nu-i de mirare că dumneavostră nu puteţi înţelege , pentru că ... este un mesaj din Biblie , de fapt este un verset: Matei 11: 28.Vă pot spune şi ce conţine acest mesaj , zâmbi discret asistenta , pentru că întotdeauna port acestă carte în poşetă.Uneori simt nevoia de a citi , mai ales când am nevoie de pace , de linişte.

- Din Biblie? Nu mulţumesc , sincer , nu sunt curios ce scrie acolo , am crezut că altceva conţine mesajul acesta , dar nicidecum un verset din cartea credinţei lui.Ar fi putut mai bine să-mi spună cum îl cheamă , mi-ar fi fost de mult mai mult ajutor , dar asta este; poate că îşi va aduce aminte în zilele următoare.

- Cum doriţi , spuse Rebeca , dar dacă o să vă

răzgândiţi , să mă chemaţi şi cu toată plăcerea o să vă ajut.

-Nu cred că o să fie nevoie , totuşi mulţumesc pentru amabilitate , încerca să schiţeze un zâmbet Yosuf , îmbrăcând din nou halatul şi pregătindu-se pentru a se reîntoarce în sala de operaţii.

După-masa şi-o petrecu în faţa televizorului şi gătindu-şi ceva de mâncare , deşi era cam stângaci în privinţa aceasta , dar plecarea Irinei îl făcea acum să experimenteze şi latura aceasta culinară , necunoscută lui până acum.

Spre seară , îşi verifică înainte de culcare , aşa cum avea obiceiul adresa de e-mail.Spera din tot sufletul , să aibă veşti bune de la Sibiu , însă dezamăgirea îl cuprinse , când observă că Irina refuză să-i scrie măcar câteva cuvinte.

Luă telefonul de pe noptiera de la marginea patului , formând numărul socrilor , ambiţionat să audă măcar pentru câteva minute glasul duios al soţiei.Şi-ar fi dorit să aibă puterea de a-i spune cât de mult îi lipseşte , cât de dor îi este de ea , ce linişte apăsătoare se aşternu peste casa lor de când rămase singur.De-ar fi avut curajul să spună toate aceste lucruri ... dar nici nu sună bine telefonul , că Yosuf îl închise degrabă.

Se temea sau orgoliul lui era de vină ; nici nu ştia , ce să mai creadă că se întâmplă cu el.Aştepta , totuşi ca totul să se rezolve de la sine , dacă s-ar putea.

Se aşează din nou la calculator , şi singurul lucru care îl mai făcu în acea seară , fusese un simplu mesaj , adresat părinţilor în care le spunea succint despre neînţelegerile din ultimele săptămâni apărute în căsnicia lui , şi faptul că Irina se mutase de la el.

Îşi imagina ce reacţie o să aibă , mai ales tatăl.

Poate că ar fi trebuit mai de mult să le spună părinţilor , atunci cu siguranţă Maya ar fi ştiut cum să o convingă pe soţia lui să-i mai ofere o şansă , iar Mahmud ar fi purtat cu el , o discuţie ca de la bărbat la bărbat.

Se aşează în pat cu gândul neliniştit şi frământat , dar într-un final adormi încet.

Spre dimineaţă , Yosuf , avusese un vis atât de înspăimântător cum nu i se mai întâmplase până în acea noapte.

Era undeva în deşert , în miezul zilei , când soarele ardea cu putere.Yosuf , înainta sleit de puteri , cu buzele uscate printre dunele de nisip.Apoi se aşeză jos , scoase plosca , deschise dopul şi se pregăti să soarbă câteva picături de apă , dar spre surprinderea lui , aceasta era goală.

- Nu se poate , am umplut-o când am plecat de acasă , chiar tata a mi-a dat-o plină , pentru a o avea în călătorie; cum de nu mai am? Se întreba uimit în vis doctorul.

Se întinse pe nisipul fierbinte pentru a se

odihni.Adormi câteva clipe , dar zgomotul unor aripi îl trezi de îndată.Un vultur negru zbura încet rotindu-se deasupra capului său.Yosuf se sperie , se ridică în grabă şi încerca să fugă.Se uită împrejur , dar nu ştia încotro să apuce; tot ce zărea era doar ... nisip.

Pe cerul senin , îşi făcu apariţia şi alţi vulturi , zburând tot mai aproape de el , dar tocmai în acea clipă , observă ca un miraj o cetate în depărtări.

- Cetatea sfântă , îşi spunea lui însuşi , Yosuf , bucuros şi începând să alerge spre ea.

-Alah , se pare că nu m-a uitat , adăugă el , continuând să alerge urmărit îndeaproape de vulturi.

Spera să ajungă cât mai repede la cetate , pentru a se adăposti şi pentru a-şi potoli setea.Ajuns la poarta cetăţii , observă că totul era doar o ruină şi nimeni nu locuia în ea.

-Dar aici am fost în urmă cu 12 ani , împreună cu tata , gândi Yosuf , aducându-şi aminte de Hajj , pelerinajul pe care fiecare musulman , trebuia să-l facă cel puţin o dată în viaţă.

Dintr-o dată cerul se întunecă şi deveni cenuşiu.Alţi vulturi se alăturaseră celor ce-l urmăreau în vis pe tânărul doctor.

Începu din nou să alerge , dar la un moment dat se împiedică şi căzu.Simţea tot mai intens zgomotul produs de bătăile aripilor şi teama îl cuprinse , începând să strige după ajutor.

Aşa căzut cum era , cu faţa plină de nisip , îi apăru cineva înainte , dar nu putea să-i vadă faţa , dar simţi când străinul îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice.Atunci , ca o şoaptă , auzi un glas care îi spuse:

- Citeşte mesajul , şi dintr-o dată norii dispăruseră , soarele îşi făcu din nou apariţia pe cerul albastru , iar vulturii şi acea persoană pur şi simplu dispăruseră.

Se ridică de jos încet , tremurând de teamă şi îşi continuă drumul prin deşert neştiind încotro se îndreaptă.

Însă visul fu întrerupt de ceasul deşteptător , care îl trezi din somn.

Yosuf se ridică transpirat din pat şi speriat de ce visase.Merse la baie , se spălă pe faţă sperând să-şi revină mai repede după acest incident.Uitându-se în oglindă şi privindu-şi faţa încă înspăimântată , o linişte îi pătrunse în suflet mângâindu-l cu faptul că fusese doar un vis urât , nimic mai mult.

În mai puţin de o oră , părăsi apartamentul în care locuia.Privea în timp ce conducea spre spitalul municipal , la Tâmpa cea frumos colorată de toamna târzie şi mohorâtă. Ceaţa începea şi ea să se ridice , făcând loc câtorva raze de soare. Aglomeraţia de la semafoare , îl făcea uneori să-şi piardă cumpătul şi devenea agitat.Nici el nu-şi putea explica cum făcea faţă unor operaţii atât de complicate , iar câteva secunde la semafor îi determinau atâta nervozitate. Ştia că în prezenţa Irinei , trebuia de

fiecare dată să-şi mascheze temperamentul acesta , deoarece se temea că ar putea primi din partea ei reproşuri.

Dacă ar fi fost sincer măcar o clipă cu el însuşi , ar fi înţeles cât de dificil poate fi el ca persoană şi uneori greu de tolerat anumite stări , dar Irina tăcea şi ţinea încătuşat şi bine ascuns în inima ei toate neplăcerile produse de iubitul ei soţ.Yosuf întotdeauna avea dreptate , deciziile pe care le lua el erau cele mai optime , ultimul cuvânt în orice situaţie trebuia să-i aparţină şi toate acestea pentru că era bărbat.Ea trecea de cele mai multe ori cu vederea ce se întâmpla , dar până într-o zi când se decise că nu are rost să trăiască o viaţă întreagă minţindu-se că totul este în regulă , când de fapt alta era realitatea.

Orgoliul lui , care îl împiedică să o roage pe Irina să nu plece la Sibiu , fusese ultima cărămidă pusă în zidul de despărţire dintre cei doi.Ce zid mare se crease pe ruinele dragostei şi a jurămintelor frumoase făcute odinioară.

Ea observă cu mult timp în urmă acest lucru , iar el prea târziu , doar acum când era faţă în faţă cu acest uriaş zid aproape de netrecut.

Ar putea totuşi să încerce să-l dărâme?ar avea vreun rost?poate că dacă ar încerca să desfacă fiecare cărămidă în parte , poate până la urmă ar reuşi.

Privind imaginar din nou la zid , se descurajă şi îşi promise că o să încerce să treacă peste această

stare şi să-şi continue viaţa , ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ajuns la spital , îşi îmbrăcă halatul şi se pregăti pentru a face vizita de dimineaţă a pacienţilor săi.

Ajuns la camera 22 , observă după un control de rutină că starea băieţelului cu malformaţia la inimă se înrăutăţise. La marginea patului metalic , se aflau cei doi părinţi, care fusese anunţaţi că noaptea trecută fiul lor suferise un fel de şoc , a cărui cauze nu puteau fi explicate.Îi fusese administrat tratament specific şi două perfuzii , care îi readuse copilului o stare stabilă , dar nimeni nu ştia cât va ţine asta.

Doctorul notă pe o fişă medicală un set de analize, care urmau să fie făcute băieţelului în cursul acelei zile şi trimise de urgenţă la Bucureşti la un laborator specializat în probleme de acest gen, în urma cărora se analiza posibilitatea unei operaţii în regim de urgenţă , aici la Braşov.

Yosuf ştia că şansele de reuşită sunt minime , mai ales dacă va fi operat în ţară , în mare parte datorită aparaturii mult mai puţin performante faţă de alte spitale din străinătate.Cum nu existau fonduri , pentru a-l putea ajuta pe acest micuţ băieţel , nu mai rămânea decât alternativa unei operaţii în România.

Ajuns la camera 25 , starea bătrânului cu atac cerebral părea că se îmbunătăţise semnificativ şi Yosuf îi întrebă pe ceilalţi pacienţi din salon , dacă acesta a mai

scris ceva , dacă a mai lăsat vreun bilet , dar spre dezamăgirea lui , răspunsul fusese nu.Înainte de a părăsi salonul , doctorul îl mai privi odată în ochii atât de senini ai bolnavului , care încercau să-i transmită ceva , dar nu înţelegea ce anume.

După o jumătate de oră , se afla din nou în cabinetul său , pregătindu-se pentru o operaţie ce urma să aibă loc.În timp ce-şi schimbă halatul , atinse din greşeală bucata de hârtie mototolită şi aruncată într-unul din buzunare.

Îşi aduse aminte imediat secvenţa din vis , în care acea şoaptă îl îndemna să citească mesajul.Despre ce mesaj era vorba?Desprea acesta?se întreba Yosuf , schimbând halatele şi îndreptându-se apoi spre sala de operaţie.

Ce ar avea de pierdut citind un pasaj din Cartea creştinilor?ar putea avea legătură cu visul?dar ce numitor comun să fie între el , acest bătrân misterios şi visul înfricoşător din noaptea ce tocmai trecuse? Erau doar câteva din întrebările ce asaltau gândurile doctorului.

La câţiva paşi , înaintea lui , o observă pe Rebeca , asistenta care îi făcuse de cunoscut la ce se referea biletul de ieri.

Yosuf o strigă timid , făcându-i semn să se apropie de el:

-Rebeca , o să fiu foarte direct cu tine: Aş vrea să-mi citeşti din Biblia ta , fragmentul pe care mi l-a scris

ieri pe un bilet pacientul de la camera 25; ai vrea să mă ajuţi? Poţi să faci asta pentru mine?

- Sigur , răspunse politicos asistenta , fără a pune mai multe întrebări.Merg să-mi i-au Biblia din poşetă şi mă întorc în 2 minute , continuă ea.

-Te aştept aici , explică Yosuf , pentru că urmează să am o operaţie.

Nu ştia de ce face acest lucru , probabil din curiozitate , una din trăsăturile marcante ale lui.

Rebeca se întoarse cu paşi repezi , se apropie de doctor şi răsfoi Biblia până găsi pasajul dorit:

- Este vorba de acest verset , Matei 11:28 , dacă îmi aduc eu bine aminte.

După care începu să citească ceea ce conţinea cu adevărat mesajul trimis de acel bătrân :

”Veniţi la Mine , toţi cei trudiţi şi împovăraţi , şi Eu vă voi da odihnă.”

Apoi se lăsă un moment de tăcere.

- Asta e tot? Acesta e celebrul mesaj la care m-am tot gândit?Mie mi-a fost adresat mesajul?sau e doar ceva ce are legătură cu starea lui de acum?întrebă nedumerit doctorul , aşteptând ca Rebeca să-i ofere anumite explicaţii dacă ar putea.

- E pentru fiecare dintre noi , fusese răspunsul neaşteptat , dat de asistentă.

- Noi , ca oameni , toţi avem nevoie , de odihnă pentru sufletele noastre , pentru povara păcatelor pe care le

purtam.În credinţa noastră , Isus , Fiul lui Dumnezeu , e cel care ne cheamă la El , pentru a face acest schimb minunat , luându-ne de pe umărul nostru ,poverile de orice fel şi dăruindu-ne în schimb pacea sufletului şi odihna de care avem cu toţii nevoie.

- Şi cum faci asta?întrebă mai tulburat decât fusese până acum Yosuf.

-Prin credinţă , răspunse scurt Rebeca în timp ce se îndreptă spre un salon , unde era aşteptată de ceva timp pentru a face o injecţie.

Discuţia cu asistenta îl tulburase acum , dar pentru moment uită despre cele întâmplate în momentul în care pătrunse în sala de operaţii unde era aşteptat.

După-masa o petrecuse acasă odihnindu-se.Spre seară , în timp ce îşi citea corespondenţa electronică , primi un mesaj de la tatăl.Îl citi cu nerăbdare , aşteptând să vadă reacţia lui la aflarea veştii despre plecarea Irinei:

„Fiule , am citit mesajul tău de trei sau patru ori să fiu sigur că nu am înţeles eu bine ceea ce vroiai să ne spui de fapt.Îmi pare rău , te-am avertizat de la bun început cu privire la relaţia voastră , dar nu ai acceptat sfatul părintesc.Alah să se îndure de tine.Mama ta , s-a întristat foarte mult la aflarea veştii , şi de aseară nu a mai ieşit din camera noastră , stă şi plânge , privind la fotografia ta şi a Irinei , de la căsătorie.Poate că ar fi bine să o suni , să vorbeşti tu cu ea , poate se mai linişteşte.Eu nu am reuşit.Te-am sunat acasă , dar probabil

*erai la spital.Ai grijă de tine.Dacă te pot ajuta în vreun fel spune-mi."*Fusese mesajul lui Mahmud .

Deşi nu-şi putea vedea tatăl , putea simţi gravitatea vocii cu care i-ar fi vorbit dacă ar fi fost acum faţă în faţă.Gândul îi zbură îndată la Maya , cu inima zbuciumată la aflarea tristei veşti .

Ascultă de sfatul tatălui ,luă telefonul şi vorbi întâi cu mama lui , a cărei voce era acum de nerecunoscut.Cu greu reuşi să o liniştească , promiţându-i acesteia , că o va căuta zilele următoare pe Irina , şi că va încerca să lupte pentru a nu o pierde , deşi ştia că totul era doar o minciună. Nu putea face acest lucru , fiind victima propriului său orgoliu.Avea totuşi o mică speranţă , ascunsă în suflet , şi anume faptul că poate soţia lui , va face ea primul pas spre o reconciliere a relaţiei lor.Nu avea decât să aştepte să treacă timpul , nădăjduind ca acesta să rezolve totul.

După ce termină de vorbit la telefon , se aşeză pe canapea , pregătindu-se să-şi lectureze ziarul , care deseori rămânea necitit ; deşi era un abonat fidel , nu prea îşi făcea timp să-l citească.

Chiar aş avea nevoie de linişte , de pace , îşi spunea Yosuf , amintindu-şi problemele cu care se confruntă.Ce bine mi-ar prinde şi mie versetul acela din mesajul pacientului; oare Alah , nu ar putea face şi el lucrul acesta?

Într-o clipă de sinceritate îşi dădea seama , că de fiecare dată când trecuse prin încercări , singur încerca să

le rezolve , nu ceruse niciodată ajutorul nimănui.

A cere ajutorul cuiva , demonstra slăbiciunea acelei persoane; acest principiu îl aplica de fiecare dată .

În timp ce răsfoia ziarul , căutând vreun articol care să-i atragă atenţia , îşi aduse aminte de Coran.

- Mai bine aş citi din el , decât să pierd vremea cu un ziar , poate că l-am supărat pe Alah , şi de aceea am atâtea probleme acum.

Deschise la întâmplare cartea cu paginile îngălbenite de trecerea vremii , şi citi un pasaj care în loc de linişte îi produse şi mai multă tulburare:

„*oricine rătăceşte poartă întreaga responsabilitate pentru rătăcirea sa.*”

Se opri din citit şi închise cartea .

- E numai vina mea , eu m-am rătăcit , şi nu ştiu cum o să mai găsesc drumul.Va trebui să suport gravele consecinţe , mai ales acum când , se pare , că încep să-mi pierd şi credinţa.Voia ta , Alah , să se facă; continuă Yosuf.

Adormi pe canapea , cu gândul tot la viaţa lui din ce în ce mai agitată.

Dimineaţa , devreme , înainte de a suna ceasul deşteptător , doctorul fusese trezit de sonerie.

Cine putea fi la o oră aşa de matinală?

Era poştaşul , care îi înmână un plic mare alb , şi fiind recomandat , trebuia predat personal destinatarului semnând la primire.

Deşi era somnoros , se grăbi să desfacă plicul ,

observând că era de la Sibiu , adresa destinatarului fiind cea a socrilor lui.

Deschise cu grijă plicul; erau o grămadă de documente.Înţelese atunci , că erau actele de divorţ , citind şi data la care avea loc prima înfăţişare la tribunalul din Braşov.Era peste câteva zile.Ultima lui speranţă de împăcare fusese acum distrusă.O lacrimă se prelinse timid pe obrazul lui , dar o şterse în grabă , pentru că tatăl , îl învăţă că adevăraţii bărbaţi nu plâng niciodată , indiferent de ce s-ar întâmpla.Îşi stăpâni cu greu emoţiile şi lacrimile deopotrivă.

Dacă măcar ar fi sunat-o acum câteva zile , poate ar mai fi rezolvat ceva , dar acum era prea târziu , gândea Yosuf , mototolind plicul şi aruncând-ul pe covor.

Ajuns la spital , Rebeca îl aştepta cu un zâmbet discret pe faţă , observând că se apropie de cabinetul său.

- Bună dimineaţa , domnule doctor.

- Bună dimineaţa , încercă să răspundă politicos şi pe un ton adecvat , încercând să-şi ascundă durerea sufletească.

-Am o veste bună pentru dumneavoastră , continuă Rebeca , arătând lui Yosuf , o bucată de hârtie.

- Este un alt mesaj , de la pacientul de la 25 şi sunt absolut sigură că e pentru dumneavoastră , sunt nişte cuvinte minunate , şi cu siguranţa...

- Arată-mi te rog hârtia , o întrerupse doctorul întinzând mâna să o ia.

Asistenta înţelese că se întâmplase ceva cu doctorul , care deveni nervos , aşa că îi înmână biletul şi se întoarse la munca ei.

Merse în cabinetul său , se schimbă luându-şi haina de medic şi porni spre saloanele unde avea de facut vizite.

În timp ce se îndrepta spre pacienţii săi , deschise biletul primit şi-l citi: Romani 3: 22-26.

Ajuns la camera 25 , se apropie de patul pacientului care tocmai scrisese acest mesaj , şi privind la faţa lui , se plecă puţin şi îl întrebă în şoaptă:

- Pentru mine e mesajul ? arătând bucata de hârtie pe care o primise de la Rebeca.

Bătrânul zâmbi şi clătină din cap afirmativ.

În ciuda tuturor problemelor , pe care încerca să le ascundă atât de bine , doctorul reuşi să zâmbescă şi el , bucurându-se că efortul său de a vindeca acea persoană , începea să dea roade.

Îşi continuă apoi vizita , după care se reîntoarse la el în cabinet.Spre surprinderea lui , aici era aşteptat de directorul spitalului ,Viorel Mencea , care se aşezase confortabil în scaunul de la biroul lui Yosuf şi răsfoia un ziar.

- Ce surpriză , zâmbi tânărul doctor la vederea superiorului său şi apropiindu-se de el pentru a-i strânge mâna politicos.

- O surpriză plăcută sau neplăcută , tinere Yosuf ,

continuă Viorel , încercând să pară serios.

- Păi... , depinde de ce urmează să-mi spuneţi; apoi o să decid dacă surpriza este una care să mă facă să mă bucur sau nu , îi explica Yosuf.

-Mda...ca să te liniştesc , am venit personal să-ţi mulţumesc pentru că te-ai opus mutării acelui pacient de la 25 , la un spital din Bucureşti.Sincer , nu credeam că o să-şi revină aşa de repede , dar mă bucur că nu l-am mutat , poate că nu ar fi supravieţuit.

- Am făcut doar ce ar trebui să facă orice doctor; nu ştiu de ce s-a întâmplat aşa , dar cred că nu a fost la voia întâmplării , spuse tânărul doctor.

-Nimic nu este la voia întâmplării , continuă directorul în timp ce se ridică de pe scaun , pregătindu-se să plece; poate că Dumnezeu , l-a lăsat pe mâna ta , pentru că El ştie ce doctor priceput eşti.

-Dumnezeu???se auzi ca un strigăt interior , ce doar mintea lui Yosuf îl putea auzi.

- Să ştii , tinere , că sunt foarte mândru de tine şi respect tot efortul depus în munca ta.În plus , am rezolvat şi problema finaciară pentru pacientul tău , deci nu va trebui să plăteşti nici un ban din buzunarul tău.Totuşi e de admirat atitudinea ta.Când îşi va reveni complet , bătrânul va fi mutat la un azil , de aici din oraş.Am un prieten , care lucrează la fundaţia care deţine şi azilul şi l-am rugat să mă ajute.Va sta acolo până va veni familia să-l caute , deşi cred după părerea mea , că până acum a

dormit pe străzi , de vreme ce nimeni nu i-a simţit lipsa atâtea zile.

Viorel îl salută respectuos , după care părăsi cabinetul.

Yosuf rămase singur , şi gândul îi zbură din nou la mesajele trimise de acest pacient misterios.

-Poate că ar trebui să fac rost de o Biblie , să citesc mesajul din acest bilet , când voi ajunge acasă.

Şi fără să stea prea mult pe gânduri , merse să o caute pe Rebeca , asistenta.Spera să fie de serviciu.Spre bucuria lui , o găsi într-un salon , pregătindu-se să facă nişte injecţii unor pacienţi.Îi făcu semn , să iasă în grabă până pe culoarul etajului , unde o va aştepta.

Asistenta nu înţelese prea mult ce se întâmplă , aşa că se grăbi să meargă să stea de vorbă cu Yosuf.

-M-aţi speriat , spuse Rebeca , apropiindu-se cu paşi repezi; sper că nu e nimic grav.

-Stai liniştită , nu e nimic... grav.Aş dori să-ţi cer o favoare , un mic ajutor , dar fără să-mi pui prea multe întrebări , explica Yosuf.

Asistenta încuviinţă din cap , aşteptând ca doctorul să continue discuţia.

- Mi-ar trebui o Biblie , dacă vrei să mi-o împrumuţi pe a ta , până mâine , ştiu că tu porţi una cu tine întotdeauna în poşetă.

-Trebuie să recunosc , că nu sunt deloc uimită , spuse Rebeca , pentru că mă aşteptam la aşa ceva , dar

nu mă puneţi să vă explic acum , pentru că nu este timp.Oricum , o să vă ajut cu toată plăcerea; de fapt o să vă dăruiesc Biblia mea ca şi un cadou , deci , nu trebuie să mi-o returnaţi...niciodată.Eu pot face rost de alta.

- Eşti sigură?întrebă Yosuf , eu nu am nevoie de cartea ta , doar diseară şi sper să nu mai am nevoie apoi de ea.

-Cadoul e cadou , nu se returnează; zâmbi asistenta în timp ce se întorcea la salonul unde avea de făcut injecţiile.

Pentru că pe lista programărilor la operaţie , astăzi nu era nici un pacient , doctorul Yosuf se decise să acorde o bună parte din timpul său studierii fişelor cu analizele pacienţilor săi , pentru a putea îmbunătăţii prescripţiile medicale , iar pentru cei a căror stare de sănătate se ameliorase , reducerea medicamentelor şi prescrierea unora mai potrivite pentru acel stadiu al bolii.

Se hotărî să se întoarcă , în cabinetul său pentru a avea liniştea de care avea nevoie pentru a studia fişele de evidenţă.

Găsi pe biroul său , Biblia ; probabil că fusese adusă de Rebeca.Puse deoparte , pe marginea biroului , fişele şi îşi căută în grabă prin buzunarele halatului biletul care conţinea acel fragment din Cartea Sfântă , fiind nerăbdător să afle ce conţinea noul mesaj.Se aşeză pe scaun şi începu să răsfoiască Biblia , urmărind denumirile cărţilor pentru a ajunge , de fapt , la ceea ce căuta.

După puţin timp , ajunse cu uşurinţă , la cartea romanilor şi continuă să răsfoiască pagină cu pagină , încet , până găsi fragmentul respectiv , după care începu să-l citească în şoaptă:

”...neprihănirea dată de Dumnezeu , care vine prin credinţa în Isus Hristos , pentru toţi şi peste toţi cei ce cred în El.Nu este nici o deosebire.Căci toţi au păcătuit , şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.Şi sunt socotiţi neprihăniţi , fără plată prin harul Său , prin răscumpărarea , care este în Hristos Isus.Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie , prin credinţa în sângele Lui , o jertă de ispăşire ,ca să-şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte , în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu;pentru ca , în vremea de acum , să-şi arate neprihăniea Lui în aşa fel încât , să fie neprihănit , şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.”

Cuvintele acestea străpunse cele mai întunecate colţuri ale inimii doctorului.

-Tot ce trebuie să faci e să crezi în Isus?gândea Yosuf , în timp ce închise Biblia şi o puse într-unul din rafturile de mai jos ale biroului în speranţa de a nu fi găsită de vreunul din colegii lui.

Credinţa în Isus , ca singură condiţie de salvare a sufletului uman , îl bulversa fiind în totalitate contrar credinţei lui moştenite din strămoşi.

- Cum rămâne cu stâlpii credinţei musulmane?nici nu încăpea îndoială , că ceea ce credea el era posibil

ceva greşit , un drum rătăcitor , care nu se ştie unde îl putea duce.

Toţi păcătoşi?lipsiţi de slava lui Dumnezeu?erau cuvinte prea grele , care îl făceau acum pe Yosuf să regrete faptul că ceruse Biblia şi se hotărâse să nu mai citească din ea , chiar dacă bătrânul acela îi va mai scrie vreun mesaj de acest gen; în loc să-l liniştească , cartea aceasta îi aduse şi o mai mare nelinişte.

Seara , o petrecu , cum avea obiceiul , în faţa televizorului , încercând să uite de realitatea care făcea presiuni tot mai mari asupra vieţii lui , dar uneori gândul zbura mai departe , la câţiva kilometri , la spital ,unde acel bătrân misterios , începea să-i schimbe modul de a privi unele lucruri.

Înainte să adoarmă , luă de pe noptiera , de la marginea patului , fotografia înrămată , în care el şi Irina , păreau atât de fericiţi.

- Ce vremuri... gândea Yosuf , dacă aş fi ştiut atunci , că se va ajunge aici , la divorţ , cu siguranţă aş fi încercat să comunicăm mai des , să-mi dau silinţa să o înţeleg.

Îşi aduse aminte , că peste 2 zile , urma să aibă loc prima înfăţişare la tribunal , în vederea soluţionării separării celor doi.Nu vorbise cu nici un avocat şi nici nu intenţiona să meargă în sala de judecată , datorită ruşinii care apăsa ca o povară grea pe umerii lui.

- Voia lui Alah...încerca doctorul să-şi împace

propriile gânduri ,care pentru moment se împărţise în două tabere adverse , unele împotrivindu-se spre a se prezenta la proces , iar altele susţinându-l în a încerca să stea faţă în faţă cu soţia lui , şi plin de curaj să meargă , încercând să-i arate Irinei , că de fapt nu-i mai pasă de ea.Dar acest lucru era greu de realizat , pentru că nu-şi putea ascunde sentimentele de cea cu care împărţise câţiva ani buni de viaţă.

A doua zi , se trezise cu o jumătate de oră înainte ca ceasul deşteptător să sune: trebuia să trimită un e-mail părinţilor , să afle veşti despre starea de sănătate , în special a mamei.Se decise ca să-şi facă mai mult timp pentru ei , măcar să-i sune mai des ; ştia cât de mult s-ar bucura.

Ajuns la spital , se pregăti să-şi înceapă activitatea , cu vizita pacienţilor.Dar primi vestea că tocmai fusese adusă , de urgenţă , o femeie de aproximativ 50 de ani , care prezenta simptomele unui infarct.Fusese dusă la terapie intensivă; imediat Yosuf , alergă înspre acolo.Chemă repede prima asistentă pe care o întâlni pe salon în drumul lui şi îi spuse ce injecţii să aducă pentru femeia muribundă.

- Vă rog , domnule doctor , încerca să vorbească femeia cu greu şi cu buzele învineţite , nu vreau să mor , mi-e teamă , continuă femeia , în timp ce Yosuf pregătea să-i facă o injecţie.

-Încercaţi să vă liniştiţi , ca să pot face injecţia.

Bătăile inimii femeii devenise din ce în ce mai

alerte , dar şi aritmice , semn că situaţia se putea înrăutăţii.

Bolnava începu să tremure.

- O pierdem , doctore , şopti asistena , privind pe monitorul la care femeia fusese conectată.

- Are 210 bătăi pe minut.

- Nu o să o pierdem , răspunse pe un ton grav Yosuf în timp ce mai injecta o doză femeii intrate în agonia morţii.

După câteva secunde , bătăile inimii muribundului începu să revină treptat la normal.

- Mai administrează-i o jumătate de doză de calmant , ca să doarmă o perioadă şi să se liniştească; între timp eu merg să vorbesc cu familia care aşteaptă afară.Să nu lăsaţi pe nimeni să o viziteze până nu se trezeşte , pentru că infarctul tocmai i-a provocat un şoc şi încă e speriată.

Femeia , aflată acum sub influenţa calmantului ,îşi întoarse privirea spre doctor:

- Am văzut moartea cu ochii , am fost la un pas să trec dincolo.Mi-era aşa de teamă , era totul atât de rece şi întunecat , povestea îngrozită bolnava.Mulţumesc , că m-aţi salvat.

Apoi încet adormi.

Cuvintele acestea transmisese puţin din teamă şi inimii lui Yosuf , care încerca să-şi imagineze clipa plecării lui din lumea aceasta.Tot aşa de înfricoşătoare va fi ?

După ce întâlni pe culoar , familia pacientei , şi le

spuse despre starea femeii că acum este stabilă , dar şi consecinţele infarctului , care necesita efort fizic redus , mai mult repaus la pat , pentru o bună perioadă de vreme , precum şi un tratament adecvat , doctorul se pregăti să-şi continue activitatea , şi anume de a face vizitele .

Urcă spre camerele cu pacienţii săi , şi spre surprinderea lui , întâlni pe culoar , plimbându-se încet , pe bătrânul de la camera 25.

- Bună dimineaţa , zâmbi acesta la vederea lui Yosuf.

- Neaţa , răspunse uimit doctorul apropiindu-se.

- Văd că aţi început să umblaţi , e semn bun , dar cred că este cam devreme; poate ar trebui să mai staţi câteva zile în pat.

- Tocmai veneam să vă mulţumesc pentru ce aţi reuşit să faceţi cu mine; bineînţeles că Dumnezeu a fost Cel care v-a ales să vă ocupaţi de mine , pentru că El este plin de milă şi îndurător.

- Cred că ar trebui să vorbim , dar astăzi nu am timp , ci mâine seară pentru că voi fi de gardă noaptea şi atunci o să putem discuta ; până atunci rămâi la pat să te refaci mai bine , îl sfătui Yosuf.

- Am totuşi o întrebare , la care aş vrea să-mi răspunzi acum: cum te cheamă? Trebuie să-ţi scriu numele în fişele de internare.

- Ştiu că o să te mire răspunsul meu , dar nu-mi amintesc nimic despre mine , singurele lucruri care mi-au

rămas în minte sunt doar despre ... Dumnezeu , despre iubirea Lui , cuvinte din Biblie şi cam atât.Nu ştiu cine sunt , de unde vin şi nici unde mă duc.

- Straniu... nu am mai întâlnit aşa ceva până acum; de obicei când cineva intră în comă ,îşi pierde memoria , dar când îşi revine , prima dată îşi reaminteşte lucrurile importante , cum ar fi numele , vârsta , adresa , familia; dar în cazul tău , chiar nu înţeleg , explica doctorul.

- Înseamnă , că Dumnezeu , e cel mai important lucru pentru mine , valorează mai mult decât cele înşirate de dumneavostră , şi de aceea nu-mi pot readuce momentan aminte altceva.Nu vedeţi că El mi-a înapoiat exact ceea ce aveam nevoie acum?

- Nu te înţeleg , răspunse Yosuf , lasă că vorbim mâine seară mai multe şi poate o să mă lămureşti , bine?

- Abia aştept , spuse bătrânul în timp ce se întorcea în salon alături de doctor , care venea în vizită la salonul unde se afla şi el internat.

După-masa , o petrecuse ca de obicei acasă , în singurătatea care începea să pună tot mai mult amprenta în viaţa lui.Pentru că avea ceva timp liber , se decise să-şi sune familia din Riyadh , pentru că nu mai primise nici o veste de la ei.

Aflase din scurta conversaţie cu Mahmud , că mama lui , fusese dusă la spital şi internată , pentru a-i face ceva analize , fiind foarte slăbită.

- Probabil , din cauza tristeţii şi cum nu prea a avut poftă de mâncare în ultimele zile , i-au fost afectate funcţiile vitale , încerca să explice tatăl pentru a-şi linişti fiul lăsat fără cuvinte la aflarea veştii.

-Să-mi scrii un mesaj , de îndată ce vei afla rezultatele analizelor , spuse Yosuf .

Departe de casă , de cei dragi ,într-o ţară străină , de mâine şi fără soţie , divorţat , gândea doctorul , analizându-şi starea în care se afla , deveni mai deprimat decât fusese , până atunci.

Merse , în camera alăturată , deschise un dulap , din care scoase o sticlă de băutură alcoolică , pe care o primise cadou , de ziua lui , în urmă cu câteva luni de la unul din colegii de la spital.Nu o consumase atunci , pentru că Irina ,îi interzise categoric de a bea.Ştia că un mic pahar , va face loc la un altul şi aşa mai departe până la o stare de beţie grosolană , care ar înjosi şi chiar pe un doctor renumit ca şi el.

Nu mai consumase alcool de mult timp,şi acest viciu îşi făcuse debutul în viaţa lui , atunci când îşi luase licenţa , la sfârşitul anilor petrecuţi la Facultatea de Medicină de la Cluj.Două zile , i-au trebuit atunci pentru a-şi reveni din starea de ebrietate; dacă Irina l-ar fi văzut aşa , cu siguranţă nu ar fi spus da , în momentul în care o ceruse de soţie.

Deschise cu uşurinţă sticla de vodcă , şi fără a turna în pahar , începu să soarbă cu poftă băutura care

spera că-l va face să uite de necazurile lui.În câteva minute , jumătatea de sticlă băută îşi făcu efectul , iar Yosuf ameţit bine de cap , cu greu reuşi să ajungă în dormitor pentru a se întinde în pat.Adormi îmbrăcat în hainele cu care venise de la spital.

După multe ore , se trezi , cu o durere îngrozitoare de cap.Luă o pungă cu gheţă din congelator cu care îşi presa energic capul.Privi prin fereastră la cerul cenuşiu şi la copacii de pe marginea aleei ce străbătea cartierul , cum îşi scuturau frunzele una câte una.

- Cred că m-am trezit mai devreme , nici nu a răsărit soarele , gândea Yosuf , privind în continuare prin geamul puţin aburit.

Mirajul peisajului fusese întrerupt de telefonul mobil care suna.Se grăbi să răspundă: era colegul său , Ştefănescu.

- Unde eşti?s-a întâmplat ceva?îl întrebă acesta pe un ton grav.

- Acasă , tocmai m-am trezit şi am o durere de cap îngrozitoare , explică Yosuf.Dar cât este ceasul?

- Spre surprinderea ta , este 19:30 , îl alertă colegul său.

Înţelese că de fapt nu mai era de mult dimineaţă , şi că în loc de răsărit de soare , putea aştepta apusul.Aruncă o privire la ceasul din bucătărie , şi întradevăr , nu fusese minţit , nu era nici o glumă.Privi pe fereastră , începea să se întunece.

- O să ajung cam într-o oră , depinde de trafic; mai rămâi puţin în locul meu , o să mă revanşez , adăugă Yosuf , grăbindu-se să-şi caute cheile de la maşină.Îşi pregăti o cafea , după care porni înspre spital.

Ştefănescu îl aştepta la camera de gardă , împreună cu directorul , care auzise de incidentul petrecut.

- Îmi cer scuze pentru întârziere , am uitat să pun ceasul deşteptător să sune , încerca să se scuze cel întârziat , după care mulţumi bunului său prieten şi coleg pentru că a rămas să-l înlocuiască.

Directorul îl luă deoparte , pentru a vorbi cu el între patru ochi:

- Ştii că din cauza ta , o operaţie s-a amânat până dimineaţă , pentru că singurul cardiolog de serviciu , adică colegul tău , a trebuit să facă şi vizitele pacienţilor şi să fie şi la camera de gardă la urgenţe.În plus miroşi a băutură , deci aş vrea să ştiu dacă eşti beat , pentru că nu poţi lucra aşa într-un spital , spuse Viorel.

Înţelese că nu putea minţi , dar ce să-i spună? Că s-a îmbătat din cauză că soţia l-a părăsit? Că a divorţat?

- Recunosc că am băut aseară , şi nefiind obişnuit cu alcoolul , m-am îmbătat , aplecă cuprins de ruşine capul , Yosuf.Dar nu sunt beat , mi-a trecut , cât despre haine , am adormit îmbrăcat şi când m-am trezit şi am aflat că am întârziat , am uitat de îmbrăcăminte că ar fi trebuit să o schimb.

- Uită-te într-o oglindă , cum arăţi acum , cum ai ajuns.Îţi dau doar un avertisment , dar dacă a doua oară se mai întâmplă , te voi concedia.Chiar dacă eşti un doctor bun , poţi într-o situaţie ca aceasta să pui în pericol vieţile oamenilor internaţi.Nu s-a mai întâmplat de 15 ani de când sunt director aici , ca vreun cadru medical să vină la spital în halul în care ai venit tu în seara asta ;fusese ultimele cuvinte ale lui Viorel înainte de a pleca acasă , lăsându-l fără grai pe doctorul ce devenea din ce în ce mai conştient de căderea lui morală.

Rugă o asistentă să îi aducă o ceaşcă cu cafea , în speranţa că îşi va reveni complet după mahmureala în a cărei plasă căzuse ca o pradă uşoară.Apoi se întoarse în biroul său , pregătindu-se să citească din coran ; aproape la fiecare tură de gardă şi când nu erau urgenţe , îşi rezerva câteva minute pentru a citi din scrierile musulmane sacre.

În liniştea nopţii , aprofundat în lecturat şi încercând să înţeleagă ceea ce citeşte , tot mai des îi trecea prin minte gândul că Alah , cu siguranţă e undeva şi priveşte mânios la el , datorită faptului că încet începea să se depărteze de tradiţia lui religioasă: nu se mai ruga atât de des , luna sfântă , Ramadanul ,cea mai mare sărbătoare a lumii islamice , dispăruse complet din viaţa lui , la fel şi postul care trebuia ţinut , în fiecare zi a acelei luni.

Privi la citatul înrămat , de deasupra vestiarului

său , şi citi cu voce înceată:

-„La ilâha illâ Allâhu”...Nu există alt dumnezeu decât Alah .

Era ca o mărturisire de credinţă , citirea în public a acestui citat , şi acest lucru neglijat de Yosuf.

- De ce îmi merge atât de rău acum?toată viaţa mea e ca un castel de nisip , acum au început valurile să năpustească şi nu lasă în urmă nimic.

Îi trecu prin minte un gând: să citească şi din Cartea dată de Rebeca , din Biblie.Şi fără să mai stea pe gânduri , o căută sub grămada de fişe îndosariate , unde o ascunsese cu ceva timp în urmă , în speranţa ca nimeni să nu-l vadă citind din ea.Răscoli actele şi hârtiile din raft până o găsi.

- De unde să citesc?să o i-au de la primele capitole , de la începutul cărţii?sau mai bine unde se deschide ea?oricum creştinii susţin că toată e la fel de importantă şi bogată în învăţături.

Şi fără să stea prea mult pe gânduri , deschise Biblia la întâmplare; sau cel puţin aşa credea doctorul până să citească fragmentul care avea să-l provoace şi mai mult:

„De aceea , pe orişicine aude aceste cuvinte ale Mele , şi le face , îl voi asemăna cu un om cu judecată , care şi-a zidit casa pe stâncă.A dat ploaia , au venit şuvoaiele , au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea , dar ea nu s-a prăbuşit , pentru că avea temelia zidită pe

stâncă.Însă ori şi cine aude aceste cuvinte ale Mele , şi nu le face , va fi asemănat cu un om nechibzuit , care şi-a zidit casa pe nisip.A dat ploaia , au venit şuvoaiele , au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea: ea s-a prăbuşit , şi prăbuşirea i-a fost mare."

- Nu pot să cred... e imposibil , îşi spunea Yosuf , aruncând încă o privire curioasă peste ceea ce tocmai terminase de citit.Cine poate cunoaşte gândurile mele atât de bine , şi să-mi răspundă într-un mod atât de magic?

-Înţelegi tu ce citeşti?fusese întrebarea care pentru moment îl panică pe tânărul doctor absorbit în totalitate de cuvintele Bibliei.

Yosuf îşi îndreptă privirea spre uşă să vadă cine era persoana care tocmai îl prinsese citind.Era bătrânul pacient de la camera 25:

- Deranjez?chiar vroiam să mai stăm de vorbă, după cum stabilisem ieri.

- Intră şi i-a loc aici pe scaun , eu tocmai mă pregăteam...şi se bâlbâi , neştiind ce să spună , în timp ce închise Biblia , aruncând-o înapoi în raft.

Pacientul privea ce se întâmplă neaşteptând ca doctorul să continue să -i explice atitudinea lui.

- Dumnezeu te iubeşte , domnule doctor.Am venit să-ţi spun personal , pentru că nu mai am mult timp la dispoziţie; în curând o să fiu atât de sănătos încât să pot fi externat.

- Vrei să spui Alah , nu? Îl întrerupse Yosuf , deşi

ştia bine că bătrânul se referea la Dumnezeul descris în Biblie.

- Eu am venit să-ţi spun despre Dumnezeul care este plin de milă , iertător şi care oferă oamenilor şansa salvării sufletului , crezând în singurul său Fiu , Isus , care murind pe cruce ne-a oferit libertatea de sub jugul păcatului.Nu poţi fi liber cu adevărat dacă nu simţi iertarea lui Dumnezeu în inima ta.

- De ajuns...întrerupse brusc pe un ton aspru , doctorul.Mai vorbim altă dată , am ceva treabă , încercând să scape de discuţia care devenise stânjenitoare pentru că începea să atingă puncte sensibile din viaţa lui.Întoarce-te în salon.

- O noapte binecuvântată să ai , doctore. Nu uita că Dumnezeu poate face minuni , dacă te încrezi în El , zâmbi bătrânul ridicându-se de pe scaun pentru a merge să-şi continue somnul.

Capitolul 3 – Marea provocare

Bătrânul închise uşa încet , continuându-şi drumul spre salonul unde se găsea patul său ,mergând cu paşi mărunţi.

În inima doctorului , se dădea o luptă aprigă: şi-ar fi dorit într-un fel să vorbească cu acest om , să destăinuie cuiva tristeţea şi amărăciunea sufletului pe care cu greu o mai suporta.Pe de altă parte , nu ştia dacă ar face bine , continuând discuţia care avea mai mult o conotaţie religioasă , iar punctele de vedere ale celor doi erau total diferite.

- Totuşi , cred că un sfat bun , mi-ar prinde bine acum , se decise Yosuf , ridicându-se în grabă şi mergând să prindă din urmă pe cel care dorea din suflet să-l ajute.

În câteva minute , se aflară , din nou , cei doi faţă în faţă , în cabinetul doctorului.

- Îmi cer scuze , pentru că am fost mai dur adineaori , de obicei nu reacţionez aşa , dar în ultima vreme , greutăţile pe care le-am întâmpinat , m-au făcut să devin mai irascibil , încerca să se scuze Yosuf.

Pacientul stătea şi-l asculta cu atenţie , aşteptând ca acesta să-şi continue povestea vieţii:

- În ultimele luni , eu şi soţia mea , nu prea ne-am mai înţeles , ne certam din orice fleac , ea îmi reproşa că nu o mai iubesc , că mă port destul de rece cu ea.Aşa că astăzi am avut prima înfăţişare la trinunal , pentru soluţionarea divorţului , dar eu nu m-am dus , şi cred că din orgoliu; mi-am zis ca voia lui Alah să fie.Părinţii mei sunt întristaţi din cauza noastră , mai ales mama , care se află la spital , şi totul din cauza mea.Şi pentru că nu era de ajuns , aseară , am băut până nu am mai ştiut de mine , şi am venit la serviciu într-o stare de nedescris , iar directorul m-a avertizat , că dacă se mai întâmplă o singură dată , voi fi concediat.Sincer ,îţi spun , că şi aşa acum aş bea o sticlă de vodcă , numai să uit de necazuri , pentru că nu-mi mai pasă ce se întâmplă cu mine; facă Alah ce vrea cu mine.

În tot acest timp , bătrânul stătea liniştit şi asculta cele întâmplate , aşteptând ca doctorul să-şi verse tot focul inimii.

- Nu ştiu de ce îţi spun ţie toate aceste lucruri ,

nu mă cunoşti mai deloc , iar eu nici măcar nu ştiu cum te cheamă , nici cine eşti; probabil din cauza asta m-am deschis să-ţi povestesc ţie , pentru că nu cred că o să ne mai vedem vreodată , după ce vei fi externat.

- Dacă te aşteptţi ca eu să te ajut , dă-mi voie să-ţi spun , că nu am această putere , dar ştiu că Dumnezeul meu ...poate.Tu ai spus că vrei ca voia lui Alah să se facă.Dumnezeul tău , doreşte şi te lasă , să fi singur , când ai greutăţi , când vine furtuna , vrea ca tu să fi trist?Cu siguranţă Dumnezeul meu nu ar face aşa ceva , pentru că El iubeşte , nu respinge pe nimeni , ajută pe cei în probleme şi chiar le rezolvă , spuse bătrânul.

-Ştii care e cea mai bună dovadă pentru a-ţi demonstra că Dumnezeul Cel Adevărat te iubeşte?dă-mi te rog Biblia ta din raft ca să-ţi citesc ceva minunat.

Yosuf căută Cartea , ascunsă sub grămada de fişe şi o întinse celui ce stătea în faţa lui.

Bătrânul deschise cu uşurinţă Biblia , căutând versetul 16 , din epistola lui Ioan , capitolul 3 , şi îi citi cu vocea lui firavă :

„ Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea , că a dat pe singurul Lui Fiu , pentru ca oricine crede în El , să nu piară , ci să aibă viaţă veşnică.”

Din nou se lăsă linişte în cabinetul doctorului , care medita profund , la cuvintele auzite şi care pătrunse exact unde aveau ca loc de destinaţie: inima lui.

- Dar de ce a trimis Dumnezeu pe Fiul Lui? Aşa

de mult ne-a iubit?cu siguranţă Alah nu ar fi îngăduit aşa ceva; erau întrebări care începeau să-l macine puţin câte puţin.

Pacientul văzând că Yosuf , devenise atât de frământat , se decise să meargă mai departe cu explicaţiile pentru a-l ajuta pe acesta.

- Dumnezeu , nu numai că a îngăduit ca Isus , să vină în lumea noastră , dar a acceptat ca El să fie răstignit , condamnat la moarte pe o cruce romană , asemeni , răufăcătorilor şi barbarilor din acea vreme.Şi toate ca să ne arate fiecăruia cât de mare e dragostea Lui.

Apoi bătrânul luă Cartea pentru a mai căuta un pasaj şi citi din scrierile proorocului Isaia , capitolul 53:

„ Cine a crezut în ce ni se vestise? Cine a cunoscut braţul Domnului?El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă , ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat.N-avea nici frumuseţe , nici strălucire ca să ne atragă privirile , şi înfăţişarea Lui , n-avea nimic care să ne placă.Dispreţuit şi părăsit de oameni , om al durerii şi obişnuit cu suferinţa , era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa dela El , şi noi nu L-am băgat în seamă.Totuşi , El suferinţele noastre le-a purtat , şi durerile noastre le-a luat asupra Lui , şi noi am crezut că este pedepsit , lovit de Dumnezeu şi smerit.Dar El era străpuns pentru păcatele noastre , zdrobit pentru fărădelegile noastre.Pedeapsa , care ne dă pacea , a căzut peste El , şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi , fiecare îşi vedea

de drumul lui , dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.Când a fost chinuit şi asuprit , n-a deschis gura deloc , ca un miel pe care îl duci la măcelărie , şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.El a fost luat prin apăsare şi judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pământul celor vii şi lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?Groapa Lui a fost pusă între cei răi , şi mormântul Lui la un loc cu cel bogat , măcar că nu săvârşise nici o nelegiuire şi nu se găsise vicleşug în gura Lui.Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă , dar după ce îşi va da viaţa ca o jertfă pentru păcat , va vedea o sămânţă de urmaşi , va trăi multe zile şi lucrarea Domnului va propăşi în mâinile Lui."

Bătrânul îl privi fix în ochi pe doctorul care sorbise fiecare cuvânt asemeni unor picături de ploaie răcoroasă , binevenită în timpul secetei unei veri:

- Ce pot să zic , ... doar că sunt uimit de ce aud , că este o poveste captivantă şi plină de mister , poveste cum nu am mai auzit până acum , spuse Yosuf.

- Nu este o poveste , este doar adevărul despre lucrarea Lui Dumnezeu , înfăptuită prin Fiul Său , Isus , Cel care a adus mântuirea pentru fiecare om.Nu vrei să înţelegi că Dumnezeu ţi-a dăruit viaţa , sănătatea , ţi-a dăruit apa , aerul , soarele , hrana , tot ce ai , tot ce cunoşti , tot ce faci; e mâna Lui care veghează mersul tuturor lucrurilor.El face minuni , numai ochii să-i deschizi ca să le poţi vedea.

- Spune-mi care e diferenţa între Dumnezeul tău şi Alah , dumnezeul în care cred eu? Este vreo diferenţă?toţi credem în dumnezeu , într-un fel sau altul.Eu , sincer , nu văd nici o deosebire , în afara faptului că tu , ai reuşit să-l descrii mult mai profund pe Dumnezeul tău; e ca şi cum tu ai fi mai apropiat de El , spuse doctorul.

-Dumnezeul meu e viu , când îl chemi îţi răspunde , când îl strigi te aude , când eşti în necaz te scapă , când eşti trist îşi poate reda bucuria , când eşti neliniştit îţi toarnă în inimă pace , când plângi mâna Lui îţi şterge lacrima;El e oriunde şi vede orice. Poate Alah să facă asta?spuse bătrânul în timp ce se ridică de pe scaun.

Yosuf , rămase fără cuvinte la auzul acestor vorbe , nefiind în stare să dea răspuns întrebărilor adresate lui.

-„*Mă veţi căuta şi mă veţi găsi , dacă mă veţi căuta cu toată inima” ,* scrie în Biblie ; arătând bătrânul frumosul pasaj din cartea profetului Ieremia.Deschide-ţi larg inima dacă vrei să găseşti răspunsul pe care îl cauţi .

- Mulţumesc pentru că ai venit să stai de vorbă cu mine , dar cred că am putea să ne contrazicem până dimineaţă când îmi termin tura de noapte , şi la un consens tot nu am ajunge , pentru că fiecare îşi susţine părerea , spuse doctorul în timp ce îşi conducea pacientul spre uşa cabinetului.

- Căută-L pe Dumnezeu şi o să-l găseşti ,

cheamă-L şi îţi va răspunde , pune-L la încercare şi vei vedea că e viu.E tot ce te pot sfătui acum , ca să ai un destin veşnic fericit.Acestea fusese ultimele cuvinte ale bătrânului care se reîntoarse la el în salon.

Yosuf îşi plecă încet capul pe birou sprijinindu-se de mâini.

- Ce să fac?de ce mi se întâmplă toate mie? De ce tocmai acum? De ce sunt atât de confuz?erau întrebări care invadau mintea lui , şi la care nu putea da nici o explicaţie.Dacă ar exista un Dumnezeu atât de special , atât de ... supranatural.

- Poate că ar trebui să pun un semn , să-l testez pe acest Dumnezeu.Dar mi-ar trebui ceva pe măsura puterii Lui.Ce aş putea găsi?

Vorbele bătrânului îl nelinişteau , pentru că suna ca o provocare pentru el.Privi la ceasul de la mână; era timpul pentru a merge să inspecteze dacă totul este în ordine şi să facă o scurtă vizită la saloanele de terapie intensivă.

Capitolul 4- Testul decisiv

După o jumătate de oră , se întoarse în cabinetul său , dorind să scrie un e-mail , tatălui său , pentru a afla veşti despre mama , probabil aflată încă în spital , dar , observă că tocmai avea un mesaj din Riyadh.Erau veşti proaste: starea de sănătate a Mayei se înrăutăţise , fiind din nou la perfuzii , iar doctorii nu se pronunţase încă asupra diagnosticului acesteia , aşteptând rezultatul unui nou set de analize.

Yosuf se gândi că mult mai bine şi-ar putea ajuta tatăl sunându-l în ziua următoare , decât să-i trimită un mesaj , mai ales că înţelegea suferinţa acestuia.

Apoi aruncă o privire din nou , peste fişele pacienţilor săi ,revizuindu-le acolo unde starea celor internaţi se modificase în rău sau în bine.

După ce a terminat de studiat fişele , pregăti formularele de externare pentru un pacient de la camera 19 , care fusese operat în urmă cu două săptămâni , şi care , acum era pregătit pentru a se reîntoarce acasă; urma ca dimineaţă să plece împreună cu familia.

Observă pe colţul biroului , un plic alb nedeschis.Îl luă curios să vadă ce conţine acesta; citi la rubrica expeditorului şi înţelese că erau rezultatele solicitate de el unui laborator de specialitate din Bucureşti , rezultate

referitoare la starea tânărului pacient , de numai 8 ani.Deschise plicul , nerăbdător să afle noile veşti.Din conţinutul rezultatelor recent sosite , înţelese că starea lui Alin , se înrăutăţise faţă de testele făcute nu cu mult timp în urmă.

În josul paginii ce conţinea rezultatele , cei de la Bucureşti specificase o recomandare pentru un Spital din Elveţia , care dispunea de aparatură ultra-modernă şi care ar spori şansele de reuşită pentru o eventuală operaţie.Şansele de supravieţuire în urma unei intervenţii chirurgicale în străinătate ar fi de 45-50% , pe când , dacă ar fi făcută oriunde în ţară de cei mai buni specialişti , şansele de reuşită ar fi de doar 25%.

Gândul lui Yosuf , zbură imediat la părinţii lui Alin , care aşteptau veşti bune.Cum să le spună că fiul lor e pe moarte? Şi chiar dacă ar reuşi să strângă suma colosală pentru a merge în Elveţia , totuşi şansele de supravieţuire nu ar fi prea mari.

Îşi putea imagina durerea , pe care această veste , o să le-o aducă celor doi părinţi.

Ce-ar fi făcut el dacă ar fi fost în această situaţie , atât de complicată?probabil că ar fi încercat din răsputeri să facă rost banii necesari pentru operaţie , deşi , chiar şi pentru el , ca doctor , cu un salariu destul de bun ,suma aceasta depăşea cu mult limitele posibilităţilor lui.

- De ce trebuie să fie atâta durere? Atâta tristeţe?dacă ar exista cu adevărat Dumnezeul acelui bătrân

, un Dumnezeu care face minuni , cu siguranţă că vindecarea lui Alin , nu ar fi un lucru prea greu de rezolvat pentru El.

„...Pune-L la încercare şi vei vedea că e viu...”; aceste cuvinte din discuţia cu acel pacient straniu , îi tot veneau în minte.

-Ce poate a fi atât de greşit în a cere un semn?oricum nu se poate întâmpla nici o minune , aşa că am să folosesc acest argument şi totodată acest test pentru a demonstra acelui bătrân că se înşală amarnic , că toată religiozitatea lui este doar un ... nimic.Aşa gândea doctorul , amintindu-şi de cuvintele pacientului în vârstă.

- Dumnezeule , dacă Tu chiar exişti şi eşti atât de puternic şi cunoşti totul , şi pe mine , chiar şi pe acest băieţel bolnav , arată-mi un semn , fă o minune , să pot crede că eşti viu.Dacă în trei zile , Alin , se va face bine , şi nu va mai fi nevoie de nici o intervenţie chirurgicală , o să admit că Tu chiar eşti Cel viu , Cel Atotputernic şi că eu am rătăcit până acum.Deşi totul se petrecea în mintea lui Yosuf ,aceste cuvinte sunau ca o rugăciune sinceră făcută de un om în căutarea Adevărului.

-Chiar nu mă mai recunosc: am ajuns să vorbesc cu Cineva ,despre care cred cu tot dinadinsul că nu există.Oricum trei zile nu sunt o veşnicie, o să aştept să văd ce se întâmplă , deşi mi-aş dori pe de o parte să mă fi înşelat în privinţa aceasta , pentru ca băieţelul să se facă sănătos şi să-şi poată continua viaţa , fericit , alături de

cei dragi.

Noaptea aceea trecu mai repede decât multe alte nopţi de gardă.Sosise dimineaţa , iar părinţii lui Alin , aşteptau nerăbdători să-l întâlnească pe tânărul doctor pentru a discuta pe seama rezultatelor trimise ieri de cei de la Bucureşti.În fiecare dimineaţă aceştia erau prezenţi la prima oră , pentru a-şi vizita copilul.Când părinţii lucrau , bunica lui era prezentă , toate acestea pentru ca băieţelul să nu se simtă singur aici la spital , deşi toţi doctorii şi asistentele se ataşaseră mult de el , datorită vârstei şi a faptului că în ultimii doi ani , petrecuse mult timp internat la Spitalul din Braşov.

- Bună dimineaţa , domnule doctor , salută politicos tatăl lui Alin.Ceva veşti pentru noi?Au sosit rezultatele?

- Bună dimineaţa.Au sosit rezultetele ultimelor teste , dar , cu părere de rău , nu sunt prea încurajatoare rezultatele; îmi pare rău. Alin va trebui să sufere o nouă intervenţie chirurgicală , dar avem nevoie de acordul vostru , ca părinţi , deoarece şansele de reuşită sunt minime.Apoi Yosuf , le explică şi varianta unei operaţii în străinătate.

-Nu ne permitem atâţia bani , nici nu avem de unde să împrumutăm o sumă atât de mare , spuse mama , ştergându-şi cu un şerveţel lacrimile ce brăzdaseră obrajii ei palizi .

- O să vă las trei zile ca să vă gândiţi la intervenţie , şi apoi dacă sunteţi de acord , facem formalităţile , le semnaţi şi apoi o să-l operăm pe Alin.Întotdeauna ,

trebuie să trăim cu speranţa că va fi bine , pentru că numai aşa putem trece peste obstacole , încerca să-i încurajeze doctorul.

-Nu , domnule doctor , putem semna chiar azi , pentru operaţie , pentru ce să mai lungim , dacă vor apărea complicaţii , nu vedeţi că pe zi ce trece , starea băieţelului nostru drag devine tot mai gravă , de ce trebuie să mai aşteptăm?întrebă tatăl privindu-şi soţia , care încuviinţă şi ea din cap că este de acord cu decizia soţului.

Yosuf , îşi aduse aminte de semnul pus; ştia că este un oarecare risc pe care şi-l asumă referitor la viaţa băiatului în ce priveşte această aşteptare , dar se decise deja:

- Ar fi bine să nu ne grăbim , de aceea v-am lăsat acest timp la dispoziţie , ca să vă gândiţi bine.Pe lângă aceasta , Alin , are nevoie de încurajarea voastră , pentru că e doar un copil , e normal să-i fie teamă de o operaţie , mai ales după ce a suferit până acum; poate că în câteva zile teama îi va mai trece , dacă veţi fi aproape de el.Acum are cel mai mult nevoie de voi.

Părinţii ascultau cu atenţie ceea ce doctorul le spunea , dar tot nu puteau înţelege clar de ce trebuiau să mai aştepte.Până la urmă , ajunseră la concluzia , că în acest timp rămas până la intervenţia chirurgicală , puteau să stea mai mult cu băieţelul lor , mai ales că nu ştiau ce se poate întâmpla în urma operaţiei.

Ajuns acasă , Yosuf , se puse să doarmă , obosit

după o noapte petrecută prin cabinetele şi saloanele spitalului.Când se trezi , era deja după-masă.Îşi aminti că nu-şi sunase tatăl.Vocea lui Mahmud , părea de data aceasta mult mai gravă , decât ultima dată când vorbise cu acesta:

- Mama ta , nu se simte prea bine , doctorii au zis că e nevoie de câteva săptămâni de recuperare; nici acum nu are poftă de mâncare , nu prea vrea să vorbească nici cu mine.Am întrebat-o dacă vrea măcar să vorbească cu tine , să te sun , şi mi-a zis că poate altă dată.Yosuf , mama ta s-a întristat tare mult din cauza ta , din cauza divorţului.Nici nu poate dormi , azi-noapte i-au pus şi un calmant în perfuzie ca să o i-a somnul.Cred că se consumă în inima ei ,şi nu vrea nicicum să se descarce , suferă în singurătatea ei.Îmi pare rău, că îţi dau numai veşti proaste , dar nu vreau să te mint , pentru că nu are rost.

-Tată , mă simt aşa de vinovat , ştiu că e numai din cauza mea , şi regret că v-am spus , poate că nu ar fi trebuit , cel puţin nu acum , spuse Yosuf.

- Şi când ar fi trebuit să aflăm? Peste câţiva ani , sau când?pentru că niciodată nu este momentul potrivit pentru a primi astfel de veşti , se enervă puţin Mahmud.Oricum ce a fost a fost , cred că nu se mai poate repara nimic;viaţa merge mai departe.Încearcă să te linişteşti şi tu.Asta este.

Deşi nu putea vedea faţa părintelui , după vocea

lui , putea să-şi dea seama , ce dezamăgire purta acesta în suflet.

-Tată , insist să vorbesc cu mama la telefon; te rog mâine când mergi din nou la ea la spital să mă suni să pot vorbi cu ea , măcar câteva minute , poate îşi va mai reveni puţin din starea aceasta.

-Nu-ţi promit nimic , dacă nu vrea nu o pot forţa , facă Alah cum vrea , îi spuse Mahmud.

După ce termină de vorbit la telefon cu tatăl , se puse din nou în pat şi îşi pregăti o carte să citească , un roman poliţist , pe care îl începuse cu câteva luni în urmă , dar încă nu o terminase.Spera că lecturarea ei , îl va face să uite, măcar pentru puţin timp , de problemele ivite în drumul vieţii lui acum.

Dimineaţa , se trezi nerăbdător să meargă la spital , fiind curios de starea lui Alin ; trecuse mai mult de o zi de când încheiase înţelegerea cu Dumnezeu.

Frumuseţea multicoloră a toamnei la Braşov , nu-i atrase sub nici un chip privirea , deşi îi plăcea în fiecare dimineaţă când mergea cu maşina în drum spre spital să admire peisajul atât de pitoresc.Acum toate gândurile lui erau canalizate într-o singură direcţie: Alin.

Chiar dacă nu vroia să admită acest lucru , şi-ar fi dorit în adâncul inimii ca Dumnezeu să-i răspundă provocării , şi-ar fi dorit să se fi înşelat el până acum , deoarece aflând de existenţa Lui , poate că şi problemele lui ar găsi rezolvare.

Yosuf îşi începu vizita matinală , într-un mod deosebit , mergând prima dată la camera 22 , unde era internat băieţelul.Intră încet şi pentru moment părea că inima i se oprise în loc: patul lui Alin era gol.

-Unde putea fi?să se fi făcut bine şi să fi fost externat?nici nu putea fi vorba , deoarece doar el putea face fişele de externare.Dar dacă păţise ceva?dacă cumva a murit?Ar fi fost mâna lui Alah , care ar fi încercat să-i dea o lecţie şi să-l facă să înţeleagă că se depărta de credinţa strămoşească şi începea să se rătăcească.

Speranţa vindecării lui Alin , fusese imediat zdruncinată , la aflarea veştii că micuţul se află la terapie intensivă.Colegii de salon povestise că fusese mutat în miezul nopţii , de către asistentele de servici.

Coborî în grabă şi merse direct la sala de terapie.L intrare , părinţii băieţelului , plângând , aşteptau cu nerăbdare sosirea doctorului .

-Ce s-a întâmplat?Întrebă Yosuf.

- Nu ştim prea multe , doar că de dimineaţă când am sosit aici , am fost anunţaţi că azi-noapte lui Alin , i-a fost rău , nu a mai putut respira şi a fost adus aici şi pusă masca de oxigen.Deasemenea i s-a pus şi perfuzii.Sigur trebuie să mai aşteptăm încă două zile până la operaţie , spuse tatăl băieţelului.

- Merg să-l consult , vorbim puţin mai târziu , aşteptaţi-mă în cabinetul meu , adăugă doctorul în timp ce intrase să-şi vadă micul pacient.

Faţa palidă a acestuia , arăta cât de slăbit era băieţelul , care privea cu teamă la Yosuf , care se apropia de patul lui.

- Alin , cum te simţi?ce te doare?ce s-a întâmplat azi-noapte?

Băiatul începu să plângă.Nu putea vorbi.

- O să te faci bine , o să vezi , încerca să-l încurajeze doctorul , deşi ştia că şansele de supravieţuire sunt minime , excluzând faptul că s-ar întâmpla marea minune.

-Peste două zile , dacă nu intervine ceva , o să te operez , şi apoi după câteva zile o să poţi merge acasă.O să te faci bine , fii liniştit.

- Alin ,vreau să te întreb ceva: Unde este Dumnezeu?

Băieţelul uimit de întrebarea doctorului , aştepta ca acesta să continue cu întrebările , dar se lăsă o linişte deplină, Yosuf aşteptând ca tânărul pacient să-i răspundă la întrebare.

-Păi , e acolo sus , în Cer , mama aşa mi-a zis , că acolo e casa Lui şi că de acolo ne vede pe noi oamenii şi tot ceea ce facem noi , şi lucrurile bune , dar şi cele rele , răspunse Alin .

- Atunci El te vede şi pe tine , şi ştie că eşti aici la spital ; te-ai rugat să te faci bine? Zâmbi doctorul.

-Bineînţeles , în fiecare seară , înainte să adorm ,îmi spun rugăciunea şi i-am zis că vreau să mă fac

sănătos şi să merg iar la şcoală , pentru că mi-e dor de colegii şi prietenii mei de acolo.

- Dacă ţi-ai făcut rugăciunea sincer , atunci Dumnezeu îţi va îndeplini dorinţa , aşa că să nu-ţi fie teamă de nimic . Ce uşor e să încurajezi pe cineva , dar ce greu e să-ţi controlezi propriile temeri , gândea Yosuf.

- Îţi voi da nişte medicamente ca să te calmezi şi să poţi dormi acum , ca să te odihneşti după noaptea petrecută aici.Dacă mâine totul e bine , o să te urcăm înapoi în salonul tău , unde te aşteaptă colegii tăi.

Apoi Yosuf , merse să-şi continue vizita , după care fusese anunţat că urmează să aibă loc o intervenţie chirurgicală.Ajuns la camera 25 , mai vechiul lui pacient misterios , aproape că se refăcuse complet , plimbându-se prin salon:

-Bună dimineaţa , Cum te simţi azi , bătrânelule?

-Bună dimineaţa , mă simt mult mai bine , îmi pot mişca şi mâna şi după cum vedeţi pot vorbi mult mai uşor.

- E semn bun ,atunci , luni o să vă dau drumul , o să vă externez.O să rezolv , până atunci să puteţi merge la un azil de bătrâni de aici din Braşov.E clar că amnezia aceasta poate să dureze câteva luni bune , şi cum nu aveţi pe nimeni , trebuie să fiţi sub supraveghere.Acolo va avea grijă de dumneavoastră.

- Mulţumesc, domnule doctor , în curând o să scăpaţi de mine , zâmbi pacientul înseninând faţa lui Yosuf.

- Şi eu mulţumesc pentru sfaturi .

- Cred că nimic nu e la voia întâmplării , şi ştiu sigur că aveaţi nevoie de ele , aşa că folosiţi-le.

- Da , aşa am să fac , spuse doctorul în timp ce îşi continuă vizita la ceilalţi pacienţi din salon.

Seara , Yosuf , o petrecu gătindu-şi ceva de mâncare şi uitându-se la televizor.Aştepta ca să sune telefonul; probabil că Mahmud , nu ajunse azi la spital la soţia lui şi de aceea nu telefonase , încerca să se consoleze singur.

Înainte să adoarmă , se tot gândea la Alin şi la semnul pus.

Oare se va întâmpla minunea?speranţa îi fusese înjumătăţită după ce văzuse de dimineaţă că starea băieţelului se înrăutăţise.Adormi cu greu , frământat de cele întâmplate.

Dimineaţa se trezi , mult mai nerăbdător decât în ziua precedentă , de a ajunge la spital.Afară ploua destul de tare , iar picăturile mari de apă , îi încetini lui Yosuf drumul spre spital.

Îşi salută respectuos , colegii de muncă , după care se schimbă în grabă , luându-şi halatul de medic şi pregătindu-se să meargă în vizită , începând bineînţeles cu Alin , pe care era nerăbdător să-l vadă.Între timp uşa de la cabinet se deschise şi doctorul Ştefănescu , colegul lui , dar şi un bun prieten , intră luând prin surprindere pe Yosuf , care tocmai terminase de băut o cafea în grabă:

- Neaţa , Yosuf , ai ajuns?trebuie să stăm puţin de vorbă.

- Neaţa , acum am ajuns , am întârziat puţin din cauza ploii.S-a întâmplat ceva?despre ce vrei să discutăm?e urgent , aş vrea să vizitez băieţelul de la terapie intensivă.

- Tocmai despre asta , aş vrea să vorbim.Părinţii lui , s-au plâns directorului că starea copilului s-a înrăutăţit şi tu nu ai acceptat să-l operezi , amânând-o fără motiv.Am aflat şi eu de la o asistentă care i-a auzit pe părinţi vorbind cu acesta. Sper că ştii ce faci , pentru că e viaţa copilului în joc , precum şi cariera ta de medic.Dacă ţi-e teamă de eşec , şi nu-l poţi opera îl trimitem la Bucureşti.Aici la Braşov , doar tu poţi face o asemenea intervenţie , şi ştii asta.Nu te juca cu viaţa băieţelului , îl sfătui Ştefănescu.

- Nu mă joc , mi-aş dori să aibă mai multe şanse de reuşită,dar nu sunt prea optimist în privinţa asta.Dacă până dimineaţa nu se întâmplă nici o modificare , va fi primul pe lista de operaţii.

- Nu mai amâna atâta , întocmeşte fişele pe care să le semneze părinţii şi operează-l.

- Rămâne atunci pe dimineaţă , dacă vrei pot să te ajut şi eu şi să rămân câteva ore peste program.Să încercăm să-l salvăm pe acest micuţ , spuse Ştefănescu.

- Mulţumesc, ajutorul tău ar fi bine venit dacă vrei să mă ajuţi , eşti un adevărat coleg şi priten bun , spuse Yosuf strângând în semn de respect mâna colegului său ,

în timp ce îşi luau rămas bun.

Îşi continuă apoi dimineaţa , cu vizitele obişnuite , începân cu terapia intensivă , unde încă se afla Alin:

- Ce faci tinere ? intră doctorul în salonul băieţelului zâmbind.Cum eşti azi?ai dormit azi-noapte?

-Bună dimineaţa.Am dormit mai bine , răspunse băieţelul cu vocea lui firavă.

- Când mă operaţi?mâine?

- Cred că da.De ce?ţi-e teamă?

Se lăsă o linişte apăsătoare , iar doctorul înţelese că micuţul se gândea cu teamă la ziua de mâine.Dacă ar şti el ce şanse puţine de reuşită are operaţia , ar începe cu siguranţă să plângă , gândea Yosuf , privind la pacientul întins pe patul alb al spitalului.

- Când o să te pleci acasă , ce o să faci primul lucru?

Alin răspunse fără să stea prea mult pe gânduri:

- O să merg la şcoală , mi-e aşa de dor de colegii mei , nu i-am mai văzut de mult şi ne înţelegem foarte bine.O să o văd şi pe doamna învăţătoare , deşi unii elevi spun că e cam dură cu noi pentru că ne dă multe teme pentru acasă , mie mi se pare o femeie de treabă şi înţelegătoare.

Mai am o întrebare pentru tine:

- Crezi că poţi merge pe picioarele tale la o mică plimbare?

Băieţelul privi uimit la faţa doctorului , neînţelegând ceea ce se întâmplă:

- Cred că da; de ce?mă mutaţi înapoi în salon?

- Da , dar am o surpriză mai mare pentru tine.De fapt facem un târg: o să te las să pleci împreună cu părinţii , pentru câteva ore să-ţi vizitezi colegii de la şcoală şi pe doamna învăţătoare , iar tu în schimb o să te întorci aici fără teamă şi mâine o să fii curajos când te operez.Şi când te aduc părinţii înapoi după-masă o să mutăm în salonul tău.Ce zici?batem palma?

Băieţelul de numai opt anişori acceptă bucuros oferta , fiind nerăbdător să se ridice din pat şi să plece.

- Mai aşteaptă o jumătate de oră , să se termine perfuzia , în timp ce eu o să merg să vorbesc cu părinţii tăi despre plecarea ta.

Tătăl lui Alin , tocmai sosise şi el aşteptând ca doctorul să iasă din salonul băieţelului să poată vorbi între patru ochi cu el.Yosuf povesti despre ceea ce îi propusese copilului , iar tatăl acceptă şi el bucuros să-şi însoţească băiatul la şcoala unde era elev.Stabiliseră ca la ora 15 după-amiaza , să se reîntoarcă , înainte ca doctorul să plece acasă:

- Ieşirea aceasta , l-ar putea ajuta mult , l-ar încuraja pentru ziua de mâine , dar să aveţi grijă să nu se obosească prea mult , fiind slăbit după perfuzii şi cum nu prea a mâncat în ultimele zile , sfătuia Yosuf pe tatăl copilului.

Orele se scurgeau încet , dar fără încetare.Doctorul deveni din ce în ce mai conştient că intervenţia chirurgicală de mâine este inevitabilă:

- Nu o să se întâmple nici o minune , cum de mi-a trecut aşa ceva prin cap?Nu există un asemenea Dumnezeu , doar tradiţii şi legende .

Apoi pregăti o serie de analize care să i se facă băiatului la reîntoarcerea în spital , necesare în ziua următoare şi aduse lista asistentei de serviciu:

-Rebeca , poftim lista cu analizele ce trebuiesc făcute de urgenţă băieţelului de la camera 22.Mâine va fi operat şi aş vrea să te ocupi personal de această problemă , pentru că pe tine mă pot baza.

- Desigur , o să mă ocup de îndată ce va sosi la spital , eu sunt până diseară şi o să am timp.

Înainte să plece , doctorul se mai întoarse o dată spre tânăra asistentă:

- Rebeca , mai pot să-ţi pun o întrebare?şi fără să aştepte ca aceasta să-i poată da un răspuns continuă:

- Tu crezi în minuni?crezi că în zilele noastre se mai pot întâmpla lucruri magice , supranaturale , care să sfideze legile noastre ca oameni?

Rebeca tăcu pentru o clipa , apoi continua:

- Trebuie doar să-ţi deschizi ochii inimii să vezi minunile din jur , de exemplu viaţa , nu e o minune ? sau curcubeul , ploaia , soarele , zăpada , eu le văd ca pe nişte minuni dăruite de Dumnezeu , nouă oamenilor pentru a ne

bucura de ele.Nu cred că sunt prea îndrăzneaţă dacă spun că se pot întâmpla şi minuni mai speciale să zicem vindecări neexplicabile , rezolvari de situaţii şi probleme , care păreau odinioară fără soluţii.Au fost orbi care şi-au căpătat vederea , ologi care au început să meargă ,chiar morţi care au înviat.Sunt lucruri de neînţeles pentru mulţi , dar Dumnezeu nu s-a schimbat , doar noi oamenii suntem schimbători.Tot ceea ce avem nevoie este doar un grăunte de muştar de credinţă în El.Nu a-ţi vrea să veniţi într-o duminică la biserică împreună cu mine şi soţul meu?O să aveţi ocazia să ascultaţi şi corul nostru din care şi eu fac parte şi să auziţi mai multe despre credinţă.

-Mulţumesc pentru propunerea făcută , dar eu sunt cam ocupat duminica , atunci când nu lucrez , sunt de obicei plecat; oricum încă o dată mulţumesc , încerca să se scuze faţă de asistentă.

Cuvintele Rebecăi l-au pus pe Yosuf , pe gânduri şi toată dupa-masa şi-o petrecu meditând la ele.

Aşa cum stabilise cu tânărul pacient , la ora 15 acesta fusese punctual întors la spital împreună cu cei doi părinţi care îl aduceau amândoi de mână.Se putea citi pe faţa lui Alin , câtă bucurie îi provocase întâlnirea de la şcoală , chiar arăta mult mai bine.Fusese o decizie înţeleaptă luată la timpul potrivit.

După ce termină de mutat băieţelul înapoi în salonul 22 , şi îi explicase despre analizele ce trebuiau făcute în acea dupa-masă se îndreptă spre părinţi

spunându-le:

-Operaţia va începe dimineaţă la ora 8:30 , şi fiind vineri , cred că o să-l ţinem până luni dimineaţa la reanimare; e mai bine să fie sub o supraveghere atentă , mai ales că la sfârşit de săptămână numai medicii de gardă sunt.Eu o să fiu liber.

Părinţii mulţumi doctorului care se pregătea să plece acasă.

După-masa primi un mesaj de la fosta lui soţie , în care îl înştiinţă că exact într-o săptămână avae loc a doua înfăţişare la tribunal a procesului lor.Urma ca în timpul acesta să vină să-şi i-a restul de lucruri din apartament cu un executor.Deasemenea , Irina , îi mai spuse că renunţase la ideea de împărţire a lucrurilor comune , deşi fusese sfătuită de avocatul ei să o facă.Întreg apartamentul împreună cu celelalte bunuri materiale rămâneau ale lui .

Aceste e-mail adânci şi mai mult rana produsă de divorţ.Nu-şi putea explica cum de Irina a renunţat aşa de uşor la tot , chiar atât de mult dorea să scape de el?Şi cum de nu acceptase o împărţire a bunurilor , mai ales că şi ea contribuise la achiziţionarea unora , din salariul ei de educatoare la grădiniţă , iar altele primite cadou în ziua căsătoriei; deci avea tot dreptul de a-şi cere partea materială cuvenită.

După ce termină de citit mesajul , se pregăti să-i răspundă cu un altul , încercând să arate un dezinteres

total la cele scrise de ea:

„Am primit mesajul tău , poţi veni sâmbătă sau duminică , pentru că sunt liber şi sunt acasă.Totuşi cel mai bine , ar fi să dai un telefon înainte să ajungi , ca nu cumva să fiu la spital în caz de vreo urgenţă .”

Apoi încercă să-l sune pe Mahmud , dar acesta nu răspunse la telefon; spera măcar ca acesta să vadă apelul şi să-l sune el mai târziu , fiind nerăbdător să afle veşti despre mama lui.Nu-i mai auzise vocea ei blândă de atâta timp.

Se puse în pat , încercând să termine de lecturat romanul început cu mult timp în urmă:

- În sfârşit ultimul capitol , gândi doctorul , încercând să rămână treaz până la ultima pagină a cărţii pentru a afla deznodământul misterios al întâmplărilor relatate în ea.

După mai puţin de o oră , adormi , oarecum încântat de fericitul final al romanului:

- Ce bine ar fi dacă şi în viaţa reală , totul s-ar rezolva aşa frumos ca în lumea imaginară a cărţilor.

La spital , în tăcerea nopţii , doar paşii unei asistente se auzeau păşind încet pe hol , aducând tratamentele unor pacienţi.

În camera 25 , bătrânul pacient nu putea dormi.Simţea că se apropie ziua plecării lui din spital , dar nu era sigur că încă îşi îndeplinise misiunea pentru care era aici.

Dintr-o dată se ridică din pat , în linişte pentru a

nu-şi trezi colegii de cameră , îşi luă halatul din cuier , acoperind pijamalele învechite primite de la spital şi plecă într-o mică plimbare.Pentru că uşa salonului scârţâia , o lăsă pe jumătate deschisă , pentru a nu face mare gălăgie.Mergea încet pe holul lung al secţiei de cardiologie.Ajuns în dreptul camerei 22 se opri brusc , ca şi cum ar fi uitat să facă ceva important.

Deschise uşa încet şi intră.Toţi bolnavii dormeau adânc.Cel puţin aşa crezuse la prima vedere , însă în patul de la fereastră , băieţelul de opt anişori , privea din pat luna plină strălucind în întunericul nopţii.Alin , întoarse capul spre uşă auzind paşii care pătrunse încet în salon.Bătrânul se apropie de patul micuţului.

Copilul părea că începuse să-i fie teamă , dar vocea blândă a vizitatorului o spulberă:

- Nu dormi încă?La ce te gândeşti?

- Nu prea am somn; nu mă gândeam la nimic , doar priveam la lună , e aşa frumoasă în noaptea asta.Şi se vede aşa de bine , pentru că e senin .

Bătrânul privi la faţa inocentă a copilului şi mângâindu-l pe creştetul capului îi şopti încet:

- Am o veste bună pentru tine.

Alin uimit de vorbele bătrânului , aştepta cu nerăbdare ca acesta să continue să-i vorbească.

- Am un mesaj pentru tine , de la Dumnezeu: m-a trimis să-ţi spun că mâine nu o să ţi se mai facă operaţie şi o să te faci bine , zâmbi vizitatorul.

Băiatul nu ştia ce să creadă şi pentru moment se lăsă o tăcere , apoi privi în ochii senini ai bătrânului care exprimau atâta sinceritate şi întrebă:

- Aşa a zis Dumnezeu? Dar unde v-aţi întâlnit cu El? Deci ştie că sunt aici , nu?

- Mai încet , o să trezeşti pe ceilalţi colegi care dorm.Acum culcă-te , o să fie bine mâine , îl sfătui bătrânul în timp ce îl acoperi cu pătura:

- Şi ar fi bine să te acoperi pentru că dacă nu o faci , o să răceşti , şi nu o să pleci acasă.

Apoi se pregăti să părăsească salonul 22 , dar înainte să închidă uşa , vocea băieţelului se auzi din nou strigându-l:

- Domnule?

Vizitatorul îşi întoarse capul să vadă ce s-a întâmplat , dar Alin îi făcuse doar cu mâna, în semn de rămas bun.Copilul uitase să-l salute la plecare , aşa cum o făcea cu părinţii lui , de fiecare dată când veneau în vizită la spital şi apoi plecau.

Bătrânul zâmbi şi apoi îşi continuă drumul spre salonul lui .

Yosuf dormea adânc , dar în tăcerea nopţii un alt coşmar avea să-i invadeze gândurile.

În vis , se afla în ţara natală , în oraşul părinţilor lui; mergea încet pe strada unde locuia el grăbindu-se să o întâlnească pe Maya , care tocmai fusese externată de la spital.Bucuria şi nerăbdarea revederii se puteau citi pe faţa

lui.Pătrunse în curtea casei , dar rămase înmărmurit de mulţimea de oameni care se adunaseră acolo.O ambulanţă , tocmai pătrunse şi ea în curtea lungă a casei părinteşti , făcându-şi loc printre trecătorii de pe stradă opriţi probabil din curiozitate.Inima lui Yosuf începu să bată alarmant , simţind că ceva nu este în regulă.Oare ce se întâmplase?De departe , observă la uşa de la intrare în casă , doi poliţişti stând de pază.Înţelese că se petrecuse ceva foarte grav.Alergă , făcându-şi cu greu loc prin mulţime.Poliţiştii , îi deschise uşa; păreau că-l recunoscuse.Atunci şoapte din mulţime se auzise:

- El e , da el e fiul lor.

Intră în casă şi îşi găsi tatăl însângerat , cu faţa desfigurată , ca şi cum ar fi avut loc o bătaie.

- Dar , ... ce s-a întâmplat?întrebă înspăimântat Yosuf, apropindu-se încet.

Plângând tatăl spuse printre lacrimi:

- E numai vina ta , fiule.Nu o să te iert niciodată.Cum ai putut să ne faci una ca asta?

- Dar ce anume , nu înţeleg nimic.

- De ce ai devenit creştin?o să-ţi pară rău , uite mama ta...

Şi înainte să continue , de la etajul casei , coborau pe scările interioare , doi paramedici ducând pe o targă trupul neînsufleţit al Mayei.Şi ea avea răni adânci.

Înţelese că din cauză că el devenise creştin , cineva încercă să-l omoare , intraseră în casă , dar cum nu-l

găsi îl pedepsi transmiţându-i un mesaj prin cele întâmplate părinţilor lui.Nu de puţine ori , citi în ziare de creştini , ucişi cu bestialitate , fără ca asasinii să poată fi prinşi.Aici în Arabia , cei mai mulţi musulmani erau împotriva creştinilor , iar renunţarea la Alah , însemna pentru mulţi trădare.

Yosuf se apropie plângând de targa pe care zăcea mama lui .

- Ne-ai făcut de ruşine , eşti un trădător.După cât am ţinut la tine , tu ne-ai umilit acum , iar mama ta nu mai e.Să pleci şi să nu te mai întorci niciodată aici.De azi nu mai eşti fiul meu.

Cuvintele acestea rămăseseră vii în mintea lui , şi atunci când se trezi , spre dimineaţă , înspăimântat de coşmarul avut.Aprinse veioza , privi la ceas: era patru dimineaţa.

- Ce bine că a fost doar un vis , îşi spunea Yosuf.Eu creştin? Ce vis ciudat.

Apoi stinse veioza şi îşi continuă somnul , adormind cu greu după cele întâmplate.

Dimineaţa se trezi cu o durere îngrozitoare de cap:

- Asta îmi mai lipsea , o migrenă.Căută într-un sertar un calmant , după care îşi pregăti cafeaua cea de toate dimineţile.

Ajuns la spital , gândul şi-l îndreptă spre Alin.Era atât de nerăbdător să-l vadă.Doctorul Ştefănescu , îl aştepta în birou:

- Neaţa , hai că te aşteptam să-ţi dau nişte veşti bune: aruncă şi tu o privire peste rezultatele acestor analize.

- Ale cui sunt ? întrebă Yosuf în timp ce îşi îmbrăcă halatul.

- Deocamdată doar studiază-le şi apoi îţi spun , spuse Ştefănescu , întinzând fişele acestuia.

- Da , întradevăr , sunt rezultate bune , nu exagerez dacă spun că sunt chiar foarte bune.Totuşi ale cui sunt , mai întrebă încă o dată Yosuf.

- Priveşte fişa de ecograf şi fotografiile ataşate şi o să-ţi dai seama singur.

Doctorul mirat privi fotografiile:

- Inima pare în regulă.Apoi întoarse foia pe verso pentru a vedea numele pacientului: Alin Lupaşcu.

Pentru moment simţi că o să leşine , ceea ce nu păţise niciodată în viaţa lui , iar culoarea feţei deveni foarte pală.

- S-a întâmplat ceva?se ridică în grabă colegul său , observând că ceva nu este în regulă cu el.

Yosuf se aşează pe scaun , şi cu mâinile tremurânde căută în sertarele biroului , fişele mai vechi de ecografie ale micuţului pacient.

- Cred că este o greşeală , e imposibil; o să-ţi arăt fişa făcută acum 2 săptămâni.

Doctorul Ştefănescu , stătea liniştit şi aştepta să vadă ce urmează , privind cu atenţie comportamentul greu

de explicat al tânărului său coleg.

- Uite-le , le-am găsit , exclamă Yosuf , ţinând în mână nişte fotografii în care se putea vedea destul de bine malformaţia inimii lui Alin.

Le pusese pe masă pentru a le compara cu noile fotografii:

- Tot nu pot înţelege , e inexplicabil.

- Să mai facem un ecograf băiatului , înainte de operaţie , spuse Yosuf.

- Ce operaţie?copilul acesta nu are nimic , nu ştiu să spun cum s-a întâmplat asta , dar este foarte sănătos.Numai mâna Lui Dumnezeu e aici , ştiu că tu nu crezi aşa ceva , dar , altă explicaţie nu este , spuse Ştefănescu.

- Ai dreptate ,cred că este ... Dumnezeu , Cel care a făcut minunea asta , continuă Yosuf discuţia amintindu-şi de semnul cerut în urmă cu trei zile.Dar să nu facem mare zarvă, deocamdată ,şi nici părinţilor să nu le povestim nimic , până nu mai facem un ecograf şi apoi mai vedem.

- Da , e cel mai bine aşa , deşi nu cred că s-a strecurat vreo greşeală , şi rezultatul ecografului să fie acelaşi.Oricum , eu te las , te descurci tu acum , pentru că plec acasă; operaţia nu se va mai face azi , cu siguranţă , spuse doctorul Ştefănescu , ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre uşă.

- Desigur , poţi pleca , îl mai trimit pe băieţel să mai facă o serie de analize să fiu sigur.

Imediat după ieşeirea lui Ştefănescu din birou , Yosuf , işi prinse capul între mâini şi îl plecă asupra biroului.Totul în jurul se învârtea şi toată viaţa lui părea că se surpă , ca o temelie veche ce urma a fi înlocuită cu o alta nouă , mult mai rezistentă:

- Dumnezeule!!! Tu chiar exişti.Nu înţeleg nimic acum, sunt aşa copleşit şi uimit de ce se întâmplă.Nu am mai văzut o aşa minune în viaţa mea.Pare atât de imposibil , dar...

Doctorul nu-şi găsea cuvinte să exprime ceea ce se petrecea cu el , iar gândul următor îi reîmprospătă memoria cu visul din noaptea trecută; fusese un vis prevestitor?Oare Alah încerca să-i arate ceea ce urma să se întâmple dacă el ar deveni creştin?Primul pas spre această credinţă îl făcuse deja acceptând ideea că întradevăr Dumnezeu există , şi El e un Dumnezeu plin de putere până acolo că face minuni şi semne.

-Dacă părinţii mei o să sufere din cauza mea?chiar trebuie să plătesc un preţ aşa de mare?gândea Yosuf.În cele din urmă ajunse la concluzia că nu le va spune părinţilor despre cele întâmplate ,cel puţin pentru o perioadă , să vadă ce se mai întâmplă , pentru a nu le provoca o durere şi mai mare.Nici nu vroia să-şi imagineze , cum ar fi fost privit tatăl lui de către prietenii lui cel mai apropiaţi , cu funcţii sociale destul de înalte.Probabil că l-ar fi umilit atât de mult încât să încerce pe orice cale să mă facă să mă schimb din

acest drum , care îi pricinuia ruşine.Nu numai umilinţa , ar fi avut de îndurat , dar şi viaţa le-ar pune-o în pericol.Nu putea trăi cu vinovăţia asta întreaga viaţă.

În cele din urmă , se ridică de la birou , şi îşi făcu curaj să meargă să vorbească cu părinţii lui Alin , care-l aşteptau nerăbdători în salon împreună cu băieţelul lor.

-Bună dimineaţa , salută rescpectuos Yosuf.

-Bună dimineaţa ,se auzi glasul celor trei.

- Alin , cum te simţi azi?îţi mai e teamă?

-Nu,domnule doctor.

-Asta e bine , înseamnă că eşti un băiat curajos.

-Nu sunt prea curajos , dar ştiu că nu o să fac operaţia şi de aceea nu mai mi-e teamă , că altfel poate că mi-ar fi , dar după azi noapte...

Şi înainte să termine ce avuse de spus băieţelul , acesta fusese întrerupt de mama lui:

- Alin , te rog termină cu asta.Gata , să auzim ce vrea să ne spună domnul doctor.

Yosuf nu prea înţelegea ce se întâmplă , dar s e adresă părinţilor:

- Aş putea să mergem puţin pe hol să semnăm actele pentru operaţie , expresia feţei lui , explica celor doi părinţi că nu acesta era neapărat motivul pentru care îi chema , ci era ceva mult mai important şi care nu trebuia cunoscut de copil.

Cei trei ieşiră pe holul spitalului , iar băieţelul

rămase în pat aşteptând ca părinţii să se întoarcă inapoi în salon.

-O să fiu foarte scurt şi clar , ca să mă înţelegeţi , spuse doctorul privind ţintă la feţele puţin speriate ale celor doi: analizele făcute ieri , precum şi ecografia inimii fiului dumneavoastră arată că Alin este practic sănătos.Dar ca să fim siguri , că nu este vorba de vreo incompetenţă a cuiva şi că nu s-a strecurat vreo greşeală , o să repetăm azi analizele.

- Doamne Dumnezeule.Vorbiţi serios , sau ne ascundeţi ceva pentru a amâna operaţia?spuse tatăl.

- Nu vă ascund nimic , domnule Lupaşcu , e de neexplicat , dar acesta e purul adevăr , iar dacă rezultatele testelor de azi au acelaşi rezultat , nu va mai fi nevoie de nici o operaţie , iar luni îl vom externa.Nu mi s-a mai întâmplat niciodată de când sunt medic să văd aşa ceva: credeţi-mă este o minune.Dra deocamdată să nu ne pripim, până după-masă când o să avem rezultatele noilor analize.Până atunci aş vrea ca Alin să nu afle , în caz de o eventuală greşeală , să nu fie prea dezamăgit.Explicaţii într-un fel , că mai trebuie să facă şi analizele acestea , de aceea v-am chemat afară.Acum semnaţi actele de operaţie , aşa cum e procedura , dar sper ca peste câteva ore să le pot arunca la coşul de gunoi , să nu fie nevoie de le , zâmbi Yosuf , timp în care părinţii copilului semnau cu mâinile tremurânde , cuprinşi fiind de emoţie , auzind cele întâmplate.

- Acum , întorceţi-vă în salon , o să trimit asistenta să-l pregătească pe Alin pentru analize.

Yosuf îşi continuă dimineaţa cu vizitele obişnuite.Ajuns la camera 25 , îşi reîntâlni vechiul pacient , care era pregătit să plece.

- Domnule doctor , mai aveţi nevoie de mine?spuse bătrânul zâmbind.

- Încă două zile ; luni îţi dau drumul , pentru că atunci termini şi tratamentul.Oricum trebuie să stau puţin de vorbă cu tine între patru ochi , poate chiar mai târziu înainte să plec acasă , apoi îşi continuă drumul.

Orele treceau greu , iar aşteptarea devenea apăsătoare atât pentru Yosuf , cât şi pentru părinţii lui Alin.

În jurul orei două după-amiaza , sosi şi rezultatele mult aşteptate.

Domnul şi doamna Lupaşcu , erau aşteptaţi în birou de către Yosuf şi doamna doctor Mircescu , cae care făcuse ecografiile băieţelului. Dacă ai fi fost prezent în acea încăpere ai fi putut simţi atât de uşor emoţiile ce aplanau asupra celor prezenţi.

Tânărul doctor analiză minuţios fiecare rezultat expus în fişa analizelor , după care îşi făcu curaj de a rupe tăcerea:

- Ei bine , rezultatele sunt la fel de impresionante , ca şi cele făcute ieri , nici cea mai mică modificare.Doamna Mircescu , medicul care a făcut examenul ecografic al lui Alin , o să vă explice şi rezultatele ei:

- Da , întradevăr , şi eu am o veste bună , malformaţia nu se mai vede , parcă a dispărut , e greu de explicat ; chiar nu găsesc termeni medicali , pentru ceea ce se întâmplă cu fiul dumneavoastră , dar e clar că poate fi declarat clinic... sănătos.

- Este o minune , spuse doamna Lupaşcu , ştergându-şi lacrimile care se scugeau cu repeziciune pe obrajii deja umeziţi de atâta plâns.

Văzând emoţia părinţilor , Yosuf se oferi el să meargă să-i dea vestea cea mare lui Alin; cei doi fusese de acord.

Băieţelul aştepta nerăbdător să se întoarcă părinţii lui , şi fusese uimit la vederea tânărului doctor.

- Ce faci voinicule?cum te mai simţi?

- Bine , dar nu ştiu unde s-a dus mama şi tata , că au zis că nu durează mult.

-Stai liniştit sunt la mine în birou , i-am chemat eu; o să revină şi ei imediat.Spune-mi tu mie , ce s-a întâmplat în noaptea cea trecut.

- Vreţi să vă povestesc visul?şi băieţelul de numai opt anişori începu să explice cu lux de amănunte , cele întâmplate.Alin , crezuse că ce se întâmplase fusese doar rodul imaginaţiei lui , un vis frumos.

Yosuf ascultă toată naraţiunea băieţelului fără a-l întrerupe până la sfârşit , aşezat pe marginea patului lângă el:

- Ce frumos , zâmbi doctorul , dar să ştii că am o

veste chiar foarte bună pentru tine: nu mai trebuie să faci operaţia , iar luni dacă va fi bine , te vom externa.

Alin auzind ce i se spusese , sări de bucurie din pat şi merse să-l îmbrăţişeze pe doctor , care rămase fără cuvinte , emoţionat profund de gestul copilului.Nu mai păţise aşa ceva niciodată:

- Mulţumesc domnule doctor , mulţumesc mult.

-Mulţumeşte Lui Dumnezeu , El a făcut asta , îl sfătui doctorul.

- Da , o să mă rog în fiecare zi ca să-i mulţumesc şi o să mă rog şi pentru dumneavoastră.

- Aşa să faci , să nu uiţi , zâmbi Yosuf , după care se pregăti să plece.

Ceilalţi pacienţi din salon , rămăseseră fără cuvinte , ascultând cele întâmplate , deoarece ştiau cât de gravă fusese boala mai tânărului lor coleg de cameră.

Apoi Yosuf făcu semn părinţilor , care aşteptau nerăbdători la uşă , să intre.El rămase câteva clipe în pragul uşii , privind de la depărtare momentul reîntâlnirii celor trei şi ce bucurie de nedescris se putea citi pe feţele lor.

Se întoarse la cabinetul său , iar pe holul spitalului se întâlni cu Rebeca pe care o rugă să-l cheme la el în birou pe pacientul de la camera 25.

În timp ce îl aşteptă , gândul îi zbură la acea scenă în care fusese îmbrăţişat cu atâta inocenţă şi căldură de Alin.Iar îşi aduse aminte de Irina , de divorţul

lor.Ar fi putut să fie şi acum împreună , având o căsnicie fericită , şi pentru prima dată în viaţă şi-ar fi dorit să aibă şi el un copil , un băieţel.Braţele tandre ale micuţului aprinse în el dorinţa de a fi tată , de a ajunge acasă şi cineva să-i sară la gât , să-l îmbrăţişeze , să-l aştepte cu nerăbdare.Acum erau doar vise spulberate.

Între timp , ajunse în cabinetul său , bătrânul care fusese chemat.

-Te-am chemat să-ţi mulţumesc pentru sfaturile tale , chiar mi-au fost de ajutor , trecu direct la subiect Yosuf , făcând semn pacientului să i-a loc pe scaun.Deşi sunt o fire mai încăpăţânată , trebuie să recunosc , că m-am înşelat în anumite privinţe , dar tu ai avut dreptate.Crede-mă , când îţi spun , că e prima dată în viaţa mea , când recunosc că am greşit , că nu am avut dreptate.Ceva , sau Cineva , mi-a atins coarda sensibilă a sufletului meu , inima.Chiar ai un Dumnezeu mare .

- Da , aşa este , dar acest Dumnezeu poate fi şi al tău, trebuie doar să accepţi iubirea Lui , care te va transforma, domnule doctor.V-am mai spus , cu câteva zile în urmă , despre Isus , cum suntem salvaţi prin El , prin sângele Lui sfânt.Credeţi asta , şi vă veţi salva sufletul şi o nouă viaţă vei afla , pentru că totul ţi se va părea altfel atunci , vei gândi altfel , vei fi un alt om...schimbat.Ce frumos va fi să umbli cu Isus , să ştii că El te păzeşte , El îţi dă ajutor când ai probleme , El te face liber de tot ceea ce te leagă, El ştie să te aprecieze pentru ceea ce eşti şi

ceea ce faci.

-Cred că Dumnezeu te-a trimes pe tine aici , la spital , acum înţeleg oarecum , pentru că totul începe să prindă contur.

- Ştiu că Dumnezeu are căile Lui şi metodele Lui de a lucra sunt diverse , dar El ce începe duce la bun sfârşit , adăugă pacientul.

- Eşti uimitor , cum cunoşti atâtea lucruri frumoase despre Dumnezeu.Chiar îţi mulţumesc pentru binele pe care mi l-ai făcut; acum vreau să te ajut şi eu , aşa că luni când o să te externez o să ai un loc asigurat pentru o perioadă la un azil de bătrâni din oraş.O să vorbesc cu directorul de acolo , pentru că ne cunoaştem şi voi rezolva şi problema asta.Vei avea parte şi de asistenţă medicală , fiind încă într-o stare de amnezie parţială , spuse Yosuf.

-Mă bucur că am stat de vorbă , mi-ar fi plăcut să mai conversăm , dar am o urgenţă acasă , gândindu-se că ar trebui să ajungă cât mai repede , pentru a face puţină ordine , mâine urmând să vină Irina pentru a-şi lua restul de haine.Şi-ar fi dorit să o poată impresiona , măcar prin curăţenie , deşi era cam târziu.

Bătrânul luă o foaie şi un pix , de pe biroul doctorului şi îşi notă ceva , apoi împachetă bileţelul şi îl puse în mâna doctorului:

- Nu ştiu ce probleme ai , dar El te poate ajuta; citeşte acest verset din Biblie când ajungi acasă , te rog , fă-o.

-Bine , o să-l citesc , diseară , spuse Yosuf , întinzând mâna pentru a apuca bucata de hârtie , apoi îşi conduse pacientul spre uşă , după care plecă şi el spre casă.

Ajuns acasă , găseşte în cutia poştală , o citaţie de la tribunal , în care se specifica data la care trebuie să se prezinte la procesul intentat de Irina; era peste cinci zile.De asemenea mai era specificat faptul că , dacă nu se va prezenta , dosarul va fi finalizat , şi astfel divorţul va fi acordat în lipsa prezenţei lui , fără drept de recurs.

- Aş putea să merg să cer o amânare , dar cred că nu va mai avea vreun rost , pentru că nu o mai pot întoarce pe Irina , din calea pe care a pornit , gândea Yosuf urcând treptele spre apartamentul lui; o să încerc să stau de vorbă cu ea mâine , dar nu cred că-mi va măcar acest favor de a sta de vorbă cu mine.

Ajuns acasă , se apucă imediat de treabă , începând cu dormitorul.Îşi strânse hainele lui , le puse înapoi în dulap , apoi trecu la curăţenia propriu-zisă: aspirat , şters praful , udat florile , care începuse să se cam veştejească.Apoi puse la spălat lenjeriile de pat , iar în timp ce maşina automată îşi rula programul , tânărul doctor , istovit de atâta muncă , destul de neobişnuită pentru el , luă o scurtă pauză până să treacă într-un loc mult mai dezastruos , şi anume , bucătăria.

Se puse întins în pat , îşi luă din dulap Biblia , apoi căută în haină bucata de hârtie scrisă de bătrânul de la spital înainte de a pleca spre casă.

- Ia să vedem , spuse Yosuf , încercând să găsească în Scriptură , versetul rerspectiv.Cu destulă uşurinţă reuşi să dea de el , şi apoi

„Isus a răspuns: ce este cu neputinţă la oameni , este cu putinţă la Dunmnezeu”(Luca 18:27).

- O dacă ar fi atât de simplu , aşa de mult mi-aş dori să-i cer Lui Isus , atâtea lucruri care par imposibile pentru noi ca oameni , îşi spunea în gând doctorul.

Chiar în acel timp , auzi o voce lăuntrică care tot îl îndemna:

- De ce nu o faci?de ce nu-i spui problemele tale?de unde ştii că nu va face iar o minune cum s-a întâmplat la spital?de ce nu te rogi?

Căzut puţin pe gânduri şi analizând situaţia , ajunse la concluzia că nu are nimic de pierdut , ci numai de câştigat dacă va cere Fiului lui Dumnezeu , Isus , să-l ajute.Dacă o va face?

Şi fără să mai stea pe gânduri , se aşează pe genunchi , şi cam stângaci îşi împreună mâinile , neştiind cum să o facă şi se plecă la marginea patului.Cu ochii deschişi privi în jurul său şi începu să se roage cu voce înceată:

-Dumnezeule , mi-ai arătat azi că exişti , şi cred că mă auzi dacă mă voi ruga şi acum ,pentru că Tu auzi totul şi cunoşti pe orişicine.Tu o cunoşti şi pe fosta mea soţie , Irina , şi ştiu că m-am purtat urât cu ea , dar te rog

ajută-mă să o pot face să se întoarcă la mine , recunosc că am mare nevoie de ea , dar am fost prea orgolios pentru a-i cere lucrul acesta pesrsonal până acum.Nu ştiu cum , dar te rog , ajută-mă.Te rog şi pentru mama mea , îndură-Te şi de ea , sigur Tu ştii că e la spital , atinge-Te de ea , iar pe tatăl meu fă-l să fie îngăduitor când va afla de noua mea credinţă , pentru că nu vreau să dau înapoi , dar nici nu vreau să li se întâmple ceva rău din cauza mea.Tot ceea ce este cu neputinţă la oameni , este cu putinţă la Tine , aşa e scris în Cartea Ta , de aceea ţi-am zis ţie aceste probleme , pentru că doar Tu le-ai putea rezolva .

Apoi se ridică de pe genunchi , simţind cum un val de pace , îi cuprinse inima , până nu demult tulburată şi întriatată.Îşi continuă curăţenia în bucătărie , unde era un haos de nedescris.Se apucă de spălat vasele murdare , apoi aranjându-le pe fiecare la locul lor în dulap , curăţă aragazul , făcu ordine în frigider şi după mai puţin de o oră totul arăta curat , aşa cum ar fi trebuit să fie de fapt.Lipsa soţiei se resimţea şi în aspectul acesta.

Merse apoi în camera de zi unde lustrui mobila , cum nu făcuse niciodată în viaţa lui.Observă într-un colţ al camerei , pe o etajeră , sticla de vodcă consumată cu câteva zile în urmă.

- Ce ruşinos , uită-te la mine , ce dezgustător Dumnezeule am putut fi , să devin iar alcoolic , îşi spunea Yosuf , privind cu dispreţ sticla goală.O luă în grabă , pentru

a o arunca la coţul de gunoi.Ce ar fi zis Irina , dacă ar fi văzut sticla?

Ceva extraordinar se petrecu în mintea lui , şi fără să mai stea pe gânduri , merse în dulapul unde avea şi alte sticle de băuturi alcoolice scumpe , le luă pe toate în braţe şi merse direct la coşul de gunoi , aruncându-le fără a mai sta pe gânduri.Un gând răutăcios îi străpunse mintea:

- Ce faci?dacă o să ai ceva musafiri , vin colegi pe la tine , ce o să le dai să bea?sau cel puţin ai fi putut să le faci cadou cuiva.

Deşi întrebările erau doar în mintea lui , răspunsul ce urma îl spuse cu voce tare:

-De azi nu mai beau , s-a terminat , mi-e ruşine de aceste fapte , în plus nici nu voi mai oferi nimănui vreodată cadou o sticlă de băutură , nu vreau să-l ajut eu cu mâna mea să cadă pradă acestui viciu , niciodată.

Dorinţa lui sinceră de a se schimba , venea din adâncul sufletului străpuns de Atotputernicul Dumnezeu , care pas cu pas câştiga câte o părticică din inima acestuia câştigând-o pentru Împărăţia luminii şi a binelui , alungând întunericul acumulat până atunci.

Era aproape miezul nopţii , când , într-un final , apartamentul arăta pregătit pentru a-şi întâmpina oaspetele din ziua următoare.

Înainte de a merge la culcare , îşi mai controlă , încă o dată adresa de e-mai , sperând ca tatăl să-i fi scris

ceva.Avea două mesaje , unul de la Mahmud , iar altul de la Irina.Se grăbi să citească mesajul Irinei , în care aceasta îi explica apariţia sorei ei din Germania , care le făcu o frumoasă surpriză pentru câteva zile , şi cum numai până duminică dimineaţa mai stătea la Sibiu , împreună cu familia , îşi exprimă dorinţa de a amâna sosirea ei la Braşov , pentru dumincă , încercând să petreacă mai mult timp cu iubita ei soră pe care nu o mai văzuse de câţiva ani .

Yosuf se bucură în inima lui , că se amână întâlnirea lui cu Irina , considerând ziua următoare , adică sâmbăta , ca un timp numai bun şi prielnic pentru a se mai ruga Lui Dumnezeu.Poate că duminică totuşi se va întâmpla încă o minune, gândea doctorul.

Apoi citi şi mesajul de la Mahmud , în care acesta îi povestea despre testele făcute mamei lui şi că rezultatele erau destul de bune.Îi mai spuse de asemenea că în ziua aceea , mâncă mult mai bine , iar paloarea feţei începea să dispară încet.Erau veşti bune care oxigenau proaspătul aer al credinţei , suflată ca o adiere peste el de Însuşi Dumnezeu.

Apoi adormi extenuat , după o zi întradevăr plină.

Fusese martorul unei vindecări miraculoase , apoi veştile despre mama lui , gândul de a renunţa la băutură , erau greu de explicat , dar ceea ce era cu adevărat cea mai mare minune , era cea din sufletul lui aruncat în întuneric , dar smuls de mâna Dumnezeului Viu şi adus

la lumină.

Capitolul 5 – Destine schimbate

Yosuf dormi bine şi se odihni asemeni unui copil fără prea multe griji , după multe nopţi de frământări şi vise înfricoşătoare.Se simţea atât de liber , despovărat de lucruri inutile pe care le cărase zi de zi în sufletul său , atâta timp.Şi toate aceste lucruri se petreceau cu repeziciune , dar nu se putea vedea încă nimic , pentru că totul începuse să se transforme în interiorul lui , acolo unde se dădea adevărata luptă : cea pentru câştigarea sufletului.

Se trezi dis-de-dimineaţă , deschise fereastra , iar soarele deja începea să-şi arate conturul , înălţându-se maiestuos , deasupra piscurilor înalte ale munţilor din apropiere.Priveliştea era atât de frumoasă , încât doctorul rămase câteva clipe pentru a-şi încărca plămânii cu aerul

proaspăt şi răcoros al dimineţii , în timp ce admira peisajul mirific de la ferastră.

Apoi închise ochii şi fără să se gândească la ceva anume , rosti:

- Mulţumesc , Dumnezeule , mulţumesc.

Chiar dacă erau doar trei cuvinte , înţelese că acestea făceau cu mult mai mult decât o întreagă rugăciune citată în trecut din coran , şi din care de cele mai multe ori , nu putea pricepe mai nimic.

Gândul îi zbură la întâlnirea din ziua următoare; dacă ar găsi o modalitate să o convingă pe Irina de a-i mai acorda o şansă , ar încerca orice era în putinţa lui.

Se plecă pe genunchi şi începu să se roage:

- Dumnezeule , Atotputernic , nimic nu este prea greu sau imposibil la Tine , aşa că te rog , mai îndură-Te o dată de mine şi ajută-mă mâine să o pot convinge pe Irina că doresc din toată inima să se întoarcă acasă.Încă o iubesc şi recunosc că mi-e dor de ea , dar nu am avut curajul să-i spun , de aceea ajută-mă Tu.M-am rugat cu credinţa în numele Lui Isus , Fiul Tău , care a spus că toate sunt posibile la Dumnezeu.Mulţumesc.

După ce îşi luă micul dejun , se pregăti să meargă la cumpărături , mai ales că proviziile de mâncare se cam terminau , şi cum altceva nu avea de făcut putea liniştit să facă lucrul acesta.

În drum spre supermarket , trecu pe lângă o florărie.Imediat îi trecu prin minte , ideea de a-i cumpăra

Irinei , un frumos buchet de trandafiri ; nu uita-se că erau florile preferate ale acesteia.Opri maşina într-o parcare din apropiere, apoi merse pe jos până la florărie.

- Aş dori un buchet mare de trandafiri roşii , ceru Yosuf vânzătoarei.După ce aceasta îl împachetă frumos îl dărui tânărului doctor emoţionat; se simţea ca acum câţiva ani, când avusese prima întâlnire a lui cu Irina , şi îi oferi şi atunci trandafiri , care o încântase mult pe tânăra domnişoară.

Încercând să se întoarcă spre maşină , după ce cumpără buchetul de flori , în drum spre parcare , întâlni o cofetărie şi fără să mai stea prea mult pe gânduri , intră înăuntru şi comandă un tort.Era un tort de ciocolată frumos ornat , sperând ca Irina să cedeze tentaţiei şi de a accepta o bucată din deliciosul desert.

Apoi îşi continuă cumpărăturile propuse , la supermarketul din apropiere.Se întoarse spre după-masă acasă, după care îşi pregăti ceva de mâncare , înfometat de atât umblat , mai ales că nu era obişnuit cu lucruri de acest gen , dar nevoia începea să-l înveţe puţin câte puţin.

Seara o petrecu citind din Biblia primită de la colega lui , Rebeca.Cu cât citea mai mult cu atât devenea tot mai conştient de greşelile lui , de păcatele lui şi cât de indiferent fusese cu sufletul lui.Întelese câtă răutate era în el, deşi se considera o persoană religioasă şi morală; nu încercase toată viaţa decât să caute să împlinească o serie de porunci , încercând să-şi câştige propria salvare

prin efoturile lui limitate ca om , în timp ce Dumnezeu făcuse totul atât de uşor , lăsându-l pe Isus să moară şi pentru el , astfel luându-i povara.

Adormi într-un final meditând la moartea Lui Isus pe cruce , aşa cum citise în ultimele versete înainte de a se pune în pat.

Sosise şi ziua mult aşteptată de el , sperând că va fi o zi a reîntregirii familiei , o zi a unui nou început pentru căminul lor.

Îşi începu ziua cu o rugăciune , încercând să-i explice Lui Dumnezeu , cât de mult dorea să găsească cuvintele şi modul potrivit de a-i spune Irinei suferinţa pe care o pricinuise plecarea ei.Apoi merse să se bărbierească şi să se îmbrace, pregătindu-se de sosirea mult aşteptatului oaspete.

În jurul orei 10 , sună soneria , anunţând sosirea Irinei.Emoţiile crescu simţitor , în momentul în care Yosuf privi pe vizor şi văzu chipul acesteia , după multă vreme.Deschise în grabă uşa şi o pofti înăuntru:

-Bună , Irina , intră , te aşteptam.

-Bună , Yosuf , sper că nu te deranjez dacă intru; dacă vrei pot aştepta aici pe scară , fără nici o problemă.

- Glumeşti , nici vorbă , hai pofteşte în cameră.

- Nu durează mult , imediat mi le caut şi plec , spuse Irina pe un ton rece şi fără a privi la faţa soţului.

- Dragă Irina , poate că ar trebui să avem o discuţie, să stăm puţin de vorbă.

- Sincer , mă cam grăbesc , o pritena cu care am venit de la Sibiu , mă aşteaptă jos , în parcare; în plus nu prea avem ce mai discuta.

- Chiar crezi că nu?spuse Yosuf , pe un ton care exprima atâta durere.

- Nici măcar nu ai fost în stare să-mi trimiţi un mesaj , să-mi dai un telefon în tot acest timp să văd că încă te mai interesa de mine , dar , din păcate nu ai făcut-o.Nu te-ai prezentat , nici măcar la proces; de ce? pentru că eu nu mai valoram nimic pentru tine , doar ceva din trecut , peste care prezentul a început să-l acopere.Îmi pare rău Yosuf, dar e mult prea târziu.Sper ca săptămâna aceasta să te prezinţi şi tu la tribunal , ca să terminăm odată cu divorţul şi o să fi liber să faci ce vrei , îi reproşa Irina , în timp ce căuta prin dulap ultimele haine rămase.În timpul căutării minuţioase prin dulapuri, în speranţa de a nu mai lăsa nimic din cei aparţinea, observă că lipseau sticlele de băutură , pe care le primite de la colegi de ziua lui:

- Văd , că ai început să bei , de aceea îţi dau un sfat: ai grijă la primul pahar ,pentru că s-ar putea ca celelalte să le urmeze împotriva voinţei tale.

-M-am lăsat de băutură , îmi pare rău că am făcut-o uneori în trecut , dar toate sticlele le-am aruncat şi nici nu o să mai consum vreodată alcool cât voi trăi ,cu ajutorul Lui Dumnezeu .

Cuvintele acestea schimbă puţin atitudinea Irinei ,

care deşi nu vroia să recunoască şi nici nu vroia să se vadă lucrul acesta, se bucura mult de decizia luată de Yosuf:

- Bravo ţie.Sper să reuşeşti să faci lucrul acesta , în timp ce se îndreptă spre uşă.

-Irina , te rog , lasă-mă să-ţi explic ceea ce simt acum în sufletul meu , te rog , doar câteva minute , ai puţină răbdare cu mine şi apoi eşti liberă să pleci şi să mă uiţi pentru totdeauna , dar dacă nu o să vorbim acum , toată viaţa o să am mustrări de conştiinţă.

Pentru prima dată , de când sosise în apartament , Irina , reuşi acum să –şi privească soţul direct în ochii aproape înlăcrimaţi , cu privirea lor sinceră , care au atins o coardă sensibilă a sufletului ei de femeie şi se aşeză pe pat aproape de Yosuf , spunându-i cu vocea ei gingaşă:

- Şi mie îmi pare rău că s-a ajuns aici , dar căsnicia noastră nu mai putea continua aşa , devenisei foarte rece cu mine , uneori indiferent , chiar nu ştiu ce să înţeleg , poate că a fost o greşeală că am acceptat să fiu soţia ta , poate nu sunt îndeajuns de bună pentru un doctor aşa renumit ca tine , poate că suntem prea diferiţi ca să ne putem înţelege , chiar nu ştiu ce să zic.

- Irina , dă-mi voie să-ţi spun ceva , ce poate nu am spus-o niciodată atât de sincer ca acum , dar vreau să ştii că te iubesc , şi plecarea ta a lăsat urme adânci în inima mea.Recunosc că am fost o fire mai orgolioasă şi

încăpăţânată.Dacă ai ştii de câte ori mi-am dorit să te sun , să vorbim , dar eram sclavul propriei mele mândrii şi asta m-a costat mult , dar acum cred că Dumnezeul Atotputernic , mi-a deschis ochii şi a schimbat multe în mine , făcându-mă altfel de cum eram eu , învăţându-mă cum e să iubeşti cu adevărat, pentru că iubirea cere sacrificii.Simt lipsa ta aici acasă , dar mai dureros este că o simt aici , în inimă.Mai acordă-mi o şansă , te rog şi te voi iubi şi te voi respecta aşa cum ar fi trebuit să o fac de la început.

Irina , privea la faţa soţului , cum lacrimi amare se scurgeau din ochi pe obrajii lui şi înţelegea că ceva se schimbase cu adevărat în inima lui , dar în sufletul ei se cuibărise teama adunată de-a lungul căsniciei:

- Nu pot să te mint şi să spun că nu regret faptul că s-a ajuns aici , dar cred că era singura soluţie.Au fost şi câteva momente de bucurie , dar prea puţine , în comparaţie cu zilele în care ne comportam ca nişte străini ,deşi locuiam în aceeşi casă. De ce? pentru că tu ai ales să fii destul de rece cu mine , erai interesat doar de persoana ta , nu mai întrebat niciodată , ca să-ţi dau doar un exemplu , cum e la grădiniţă cu copii , în schimb eu ascultam întotdeauna tot ceea ce îmi povesteai referitor la munca ta , coilegii tăi , pacienţii tăi.Poate ţi se părea prea nesemnificativ ceea ce fac eu , aşa că am ajuns la concluzia că nu sunt îndeajuns de bună pentru tine , şi cred că , mai mult de atât , am fost un obstacol în

înaintarea ta , din punct de vedere al profesiei.Puteai fi acum la Bucureşti , să lucrezi într-un spital mult mai bun , dacă eu nu aş fi spus că vreau să rămânem în Braşov , pentru că deja ne obişnuisem aici , ne făcusem prieteni , ai mei erau mai aproape şi ne puteau vizita mai des , mai ales că ştii cât de bine văzut eşti în ochii lor; te-au plăcut de la început.

-Nu este vorba de Bucureşti , pentru că şi mie mi-a convenit să rămânem aici , şi ştiu de asemenea cât de mult ţin socrii mei la mine.Pur şi simplu am greşit comportându-mă atât de urât cu tine şi neglijându-te atâta timp.Mama s-a înbolnăvit din cauza mea , chiar acum este în spital , s-a supărat mult la aflarea veştii că noi doi divorţăm.A fost ca şi cum i-aş fi sfâşiat inima , aşa de mare a fost durerea provocată , spuse Yosuf.

- Îmi pare rău ,de Maya , sper să se facă bine.Trebuie să plec , Yosuf , prietena mea , mă aşteaptă în maşină de ceva vreme , nu vreau să-i încerc răbdarea , zâmbi discret Irina.

- Măcar o felie de tort de ciocolată să-ţi tai să guşti din el , răspunse Yosuf.Am luat unul special pentru întâlnirea noastră de azi.

- Cred că mai bine nu , oricât de tentantă ar fi oferta.Îţi doresc numai bine , şi să-ţi continui viaţa uitând de mine şi de ce a fost între noi.O să încerc să fac şi eu la fel , spuse Irina , în timp ce îşi luă geanta cu lucrurile adunate şi încercând să iasă pe uşă.

-Adio , Yosuf.

-Chiar nu vrei să-mi mai dai o şansă , te rog o singură şansă , e tot e îţi cer , să nu-ţi pierzi încrederea în mine.

- Prea târziu , Yosuf , e prea târziu.Fusese ultimele cuvinte ale Irinei , în timp ce cobora scările blocului.El rămase în uşă răsunându-i încă în urechi ultimele cuvinte ale soţiei.

După un timp intră în casă şi observă buchetul de trandafiri pe masa din bucătărie; nu apucase să i-l dăruiască.Şi fără să mai stea prea mult pe gânduri , luă în mână buchetul şi alergă pe scări sperând să o prindă din urmă pe Irina.Aceasta ajunse deja la maşină , şi tocmai îşi punea în portbagaj geanta .Merse încet către Irina, care se făcea că nu-l vede apropiindu-se .

- Te rog , primeşte acest buchet de flori , ştiu că sunt preferatele tale , ţi le dăruiesc din toată inima.Chiar dacă nu vrei să-mi mai acorzi o şansă , am învăţat şi cred că ceea ce este imposibil la oameni , este posibil la Dumnezeu.Sunt trist , dar nu şi fără speranţă.Am să te aştept să te întorci cu braţele deschise ,pentru că nu-mi doresc pe altcineva în viaţa mea , decât pe tine.

- Muţumesc pentru trandafiri , şi chiar dacă îi accept, asta nu schimbă cu nimic decizia luată.

Apoi , fără alte cuvinte , Irina luă buchetul mare de trandafiri şi cu ochii aproape înlăcrimaţi , urcă în maşina prietenei sale şi plecă spre Sibiu.

Yosuf , mai rămase pentru câtev a clipe , pe alee , până maşina nu se mai văzu , luând curba după blocul unde locuia.

După-masa şi-o petrecuse citind din Biblie , fiind încurajat de cuvintele citite cu atât a dorinţă de a cunoaşte tot mai mult despre Dumnezeu.Îl sunaseră câţiva colegi , pentru a-i însoţi la un restaurant , pentru a servi cina împreună, dar refuză.Îşi dorea mult , acum , să aibă un moment de linişte şi în singurătate să mediteze la ce se întâmplase.

- Dumnezeule , de ce? De ce , nu mi-a mai dat încă o şansă?Ştiu că m-am comportat urât cu ea , în tot acest timp, şi în loc să o iubesc , i-am arătat doar indiferenţă de multe ori.Îmi imaginez cum Te-ai simţit Tu , pe care Te-am neglijat o viaţă întreagă.Cred că ai dat pe Isus , Fiul Tău să moară şi pentru păcatele mele , de accea îţi mulţumesc acum.Şi învaţă-mă , Dumnezeule Viu , cum să iubesc , cum să fiu mai bun , mai iertător , aşa cum Tu vrei să fiu.Îţi mulţumesc că mă asculţi.Fusese rugăciunea lui Yosuf , făcută din toată inima lui zbuciumată , dar nu deznădăjduită , pentru că simţea că o pace lăuntrică de nedescris îi învăluia întreaga fiinţă.

Apoi înainte de a adormi , mai citi câteva versete din preţioasa Carte , dar câteva cuvinte îl mişcă profund şi adormi meditând la ele:

„Domnul , Dumnezeu , este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv , încet la mânie , plin de bunătate şi

credincioşie."(Exod34:6)

Irina , ajunsă la Sibiu , povesti părinţilor cum fusese reîntâlnirea cu Yosuf , şi deşi , nu se arăta în faţa celor dragi , inima îi era tulburată , aşa că merse în camera ei şi plânse.Şi-ar fi dorit să aibă puterea să-şi ierte soţul , dar părea că drumul pe care pornise ea , nu mai avea cale de întoarcere.De asemenea gândul îi zbură la Maya , despre care aflase că este în spital.Îşi aduse aminte de clipele petrecute împreună , atunci când Mahmud şi soţia lui , locuise mai bine de un an şi jumătate la Bucureşti , înainte de căsătoria lui Yosuf cu Irina , cei doi sosiţi din Arabia , în interesul de serviciu al soţului , care făcea afaceri petroliere cu rafinării din România.Mahmud , fusese nevoit să înveţe repede limba română , iar în câteva luni , învăţase să şi scrie.Maya , petrecea mai mult timp , la Braşov cu fiul ei care tocmai primise o ofertă de a fi medic cardiolog la spitalul municipal din acest oraş.Şi fiindcă găsise post la Braşov , acceptă cu bucurie , fiind atras şi de peisajul pitoresc al împrejurimilor.Yosuf o cunoscuse pe Irina , cu aproximativ două luni înainte ca părinţii lui să se întoarcă în Arabia.În tot acest timp , Maya se împrieteni foarte repede cu Irina , care se oferi în a o ajuta cu învăţarea limbii române.La mai puţin de un an , de la întoarcerea ei şi a lui Mahmud , în Riyadh , primise vestea că fiul lor se logodise cu Irina , iar în câteva luni urmă căsătoria celor doi.

Irina , se hotărî , să trimită un e-mail , lui Mahmud

şi Mayei , în care le explică despre evenimentele petrecute în ultima perioadă , dar şi de reîntâlnirea de ieri cu Yosuf în care aflase de îmbolnăvirea mamei lui , dorind prin acest mesaj să-i transmită multă sănătate şi salutările ei.

Dimineaţa următoare , Yosuf ajuns din nou la spital , îşi reluă activităţile zilnice , pregătindu-se pentru vizita pacienţilor.Dar înainte de aceasta , completă fişele de externare pentru bătrânul pacient de la camera 25.Era timpul să plece , după o îndelungă spitalizare.Vorbise cu prietenul lui , directorul unui azil de bătrâni din Braşov , să-l cazeze acolo , până îi va trece amnezia de care suferea în prezent.Semnă fişele , apoi puse împreună cu ele , adresa azilului şi se pregăti să le ducă pacientului respectiv , când va ajunge cu vizita la salonul respectiv.

Bătrânul îl aştepta , plimbându-se prin salon:

- Bună dimineaţa , domnule doctor.

- Bună dimineaţa.Gata de plecare?spuse doctorul înmânându-i acestuia fişele de externare.

- Cred că da...

-Ai aici şi adresa azilului despre care ţi-am povestit.Aşteaptă până termin cu vizita şi o să te conduc până la un paramedic , care te va duce cu ambulanţa până acolo.Nu durează mult , doar câteva minute , aşa că te rog să mai ai răbdare puţin.

Apoi Yosuf îşi continuă munca.Ajunse şi la camera lui Alin , care şi el aştepta nerăbdător să se întoarcă acasă , împreună cu părinţii care erau deja prezenţi

la marginea patului acestuia.

- Alin , este timpul să te îmbraci , să-ţi iei părinţii de mână şi să pleci acasă .Eşti sănătos , stai liniştit ,nu o să mai fie nevoie de nici o operaţie , zâmbi doctorul.Te aştept în zece minute la mine la cabinet.Apoi se întoarse spre părinţi , care erau încă emoţionaţi , de cele întâmplate:

- Nu durează mult , trebuie doar să completez fişa de externare , şi am nevoie de câteva date personale să mi le comunicaţi.Vă aştept la cabinet.

Doctorul după ce îşi termină de vizitat toţi pacienţii , se întoarse la biroul lui , pentru a se consulta cu un coleg , în vederea unui tratament nou , pentru un bolnav , care nu răspundea la cel administrat până în prezent.Însă telefonul mobil , îi sună.Era Maya , îi recunoscu imediat vocea ei blajină.Îi povestise , că mâine urma să fie externată , dar motivul pentru care sunase , era legat de mesajul trimis cu o seară în urmă de Irina:

- Yosuf , ceva s-a întâmplat cu tine , din ceea ce mi-a povestit Irina , eşti un alt om , te-a descris aşa de frumos , de parcă ar fi fost prima dată când te întâlneşte , şi...

Înainte ca Maya să continue , Yosuf îi explică :

- Mama , am devenit creştin , cred că lucrul acesta a produs o schimbare mare , şi nu mă refer la una fizică , ci la cea din sufletul meu.Am găsit atâta pace şi iertare , la Dumnezeul Cel Viu.Simt că viaţa are alt sens acum , de parcă destinul meu... s-a schimbat , nu pot exprima în

cuvinte ceea ce simt.

- E alegerea ta , ştii ce înseamnă asta pentru noi , chiar o posibilă condamnare la moarte din partea celor de aici.Şi nici nu ştiu cum va reacţiona tatăl tău , dar eu una o să te sprijinesc , aşa cum am făcut-o din totdeauna , pentru că sunt mama ta şi te iubesc.Vreau ce e mai bun pentru tine.

- Pentru mine cel mai bun lucru , este... Dumnezeu.Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat este că L-am găsit pe El.Şi mulţumesc pentru sprijin.O să-ţi povestesc altă dată cum s-a întâmplat , pentru că nu pot vorbi chiar acum , sunt la spital.Oricum , mă bucur mult că mâine te va externa , şi vei merge din nou acasă.

Apoi îşi salută mama respectuos , după care închise.Ajunse la birou , cam în acelaşi timp cu Alin şi părinţii acestuia , pe care îi invită să i-a loc până completează fişa de externare.

- Gata , asta este , poftiţi , luaţi-o şi o arătaţi la ieşire pentru a putea trece , spuse doctorul în timp ce înmâna foaia domnului Lupaşcu.

Cei doi părinţi , mulţumi din suflet , mama încă înlăcrimată , dar de bucurie de data aceasta , apoi se ridică şi se pregăti să plece , dar Alin , spuse că vrea să-i spună un secret doctorului.Părinţii zâmbind privi la faţa doctorului , care încuviinţă , că este în regulă , poate rămâne băiatul să vorbească cu el.

Domnul Lupaşcu , închise uşa , după ce ieşi pe

hol, el şi soţia lui.

- V-am povestit , că în noaptea aceea am visat , că cineva a intrat în cameră şi mi-a zis că i-a spus Dumnezeu că mă voi vindeca , spuse băieţelul de numai opt anişori , pe un ton cât se poate de serios.

- Da , Alin , îmi aduc aminte că mi-ai povestit visul acesta , spuse doctorul.

-Dar , nu a fost un vis , acea persoană care a intrat la mine în cameră , am întâlnit-o ieri pe hol , mi-a zâmbit , i-am făcut cu mâna , dar nu m-a lăsat mama să vorbesc cu el; mi-a zis că omul e bolnav şi că mai bine nu-l deranjez , că nu e frumos.

- Şi cum arată acest om ?întrebă curios Yosuf.

Alin descrise cu cuvintele lui , faţa acelei persoane , şi ajunse la concluzia că nu poate fi decât bătrânul pacient , care tocmai urma să plece.

- Sincer , domnule doctor , eu cred că nu e un om acela , ci un înger; de unde ştia el de operaţia mea?i-aţi spus dumneavoastră?

-Nu , bineînţeles că nu.Poate e un înger , zâmbi doctorul , deşi în inima lui , chiar era înclinată să creadă că este adevărată presupunerea băiatului.

Alin se ridică apoi , salută respectuos şi ieşi pe hol unde era aşteptat de părinţii curioşi despre ce vorbise cei doi în cabinet.

Yosuf , rămase pe gânduri.Dacă era adevărat?dacă era chiar un înger? Apăruse de nicăieri , fără nume , buletin ,

adresă , cunoştea atât de multe despre Dumnezeu , cunoştea şi starea lui lăuntrică.Nu rămânea decât să meargă să vorbească cu acea persoană şi să-i explice anumite lucruri.Se îndreptă imediat spre camera 25 , cuprins de puţină emoţie , gândindu-se la momentul întâlnirii cu acesta.Deschise uşa încet , intră în salon , dar spre dezamăgirea lui , patul bătrânului era gol.Colegii de cameră explică doctorului că plecă în urmă cu aproximativ un sfert de oră.

- Domnule doctor , a lăsat acest bilet , mi-a zis să vi-l dau când o să mă întâlnesc cu dumneavoastră , spuse un pacient din acel salon.

Yosuf luă bucata de hârtie , o puse în buzunar şi apoi părăsi camera , dezamăgit de plecarea bătrânului.Ar fi avut atâtea întrebări să-i pună , dar acum totul rămase fără răspuns.

Ajuns în cabinet , discută cu colegul său , despre un nou tratament pentru un pacient , apoi se apucă să scrie un mesaj tatălui , fiind nerăbdător să afle reacţia lui , la aflarea veştii că devenise creştin.Spre surprinderea lui , primise un mesaj de la Irina:

„Dragă Yosuf , m-am tot gândit la cele întâmplate ieri , şi mi-am dat seama , că nu numai tu eşti vinovat în toată povestea asta , ci şi eu... şi încă te mai iubesc.Cu tine s-a întâmplat ceva minunat , nu ştiu ce , dar o să ai o viaţa întreagă de acum încolo să-mi explici.Aşa că mâine mă întorc acasă , la Braşov.Am vorbit cu avocatul ,

am semnat hârtiile de anulare a procesului în dimineaţa aceasta.Mi-e aşa dor de tine.Abia aştept să te reîntâlnesc , şi să păşim într-un nou început al căsniciei noastre.Era să uit: sper că mai este valabilă invitaţia de a gusta din tortul de ciocolată , pentru că acum chiar aş vrea o felie din el.”Îşi încheie Irina , mesajul care îl emoţionă pe Yosuf.

Bucuros doctorul îşi sună imediat tatăl , pentru a nu mai pierde vremea cu scrierea e-mail-ului.

Îi povesti pe scurt despre faptul că devenise un creştin , că se decise să creadă într-un Dumnezeu Mare şi Puternic , care făcea minuni şi schimbând destine.Povesti cum Dumnezeu ascultase rugăciunile lui , povesti despre Alin , apoi despre întoarcerea Irinei acasă şi de faptul că mama lui aproape se însănătoşise.Mahmud , asculta cu atenţie cele întâmplate şi întradevăr , păreau lucruri inexplicabile.În plus ştia că Yosuf îi spunea tot adevărul , nu avea de ce să-l mintă.Povestise şi cum Dumnezeu îl făcu să renunţe la vechiile vicii , printre care şi cel al băuturilor alcoolice.Ceea ce tatăl asculta , nu era numai vocea lui Yosuf , ci în acelaşi timp mărturia unui convertit , care găsise adevărul , după ani de căutări în zadar.

- Fiule , spuse Mahmud , tot ceea ce pt spune este că vreau să fi fericit , indiferent de alegerea ta , că mă bucur că te-ai schimbat în bine.E limpede că numai un Dumnezeu , poate face atâtea minuni.O să ai timp să-mi explici mai multe,când voi veni în România peste o lună , împreună cu mama ta.Chiar aş vrea să aflu mai multe

despre credinţa asta a ta.Dumnezeu ,era Cel care începea să schimbe ceva în inima lui.Voi avea un mic concediu şi cred că ar fi bine să ne reîntâlnim , mai ales acum , după ce s-a reîntregit şi familia iar , gândindu-se la întoarcerea Irinei.Bineînţeles că o să vină şi mama ta , zâmbi Mahmud.

- Este o veste minunată , abia aştept să ne întâlnim.Apoi îşi salută tatăl şi închise telefonul.Stând la birou îşi aduse aminte de bileţelul lăsat de bătrânul pacient.Îl căută în buzunare ,îl deschise şi apoi îl citi.Era vorba , ca de obicei, de un verset biblic.Dar Biblia lui , era acasă , aşă că merse , să o caute pe Rebeca , asistenta , în speranţa că o va găsi şi că aceasta avea în poşeta ei o Biblie.

- Rebeca ,poţi să-mi împrumuţi , puţin Biblia ta? Te rog mult.

- Sigur, domnule doctor; şi îi fusese adusă imediat.

- Mulţumesc , ţi-o aduc imediat , trebuie doar să citesc ceva din ea şi ţi-o înapoiez.

Yosuf merse în biroul lui şi căută versetul respectiv, care era din cartea psalmilor:

„Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă , şi mântuieşte pe cei cu inima zdrobită.”(psalmul34:18).

Cuvintele acestea erau ca o înviorare pentru sufletul lui.Ştia că Dumnezeu , era cel ce veghea asupra lui , cunoscându-i chiar şi gândurile.Se simţea în siguranţă , alături de El şi plin de pace cum nu mai fusese niciodată.Îşi dorea tot mai mult acum , să cunoască despre

Cel ce era Atotputernic.

Coborî un etaj , pentru a-i înapoia Biblia asistentei sale.

-Mulţumesc că mi-ai împrumutat-o , spuse doctorul.Mai am o rugăminte la tine: la ce oră începe duminică programul la biserica unde mergi tu?

- Aţi vrea să veniţi?întrebă uimită Rebeca , dar şi bucuroasă în acelaşi timp.

- Da , aş vrea să vin împreună cu soţia mea , cred că şi ei i-ar place să mă însoţească , spuse Yosuf zâmbind discret şi el.

- Cu toată plăcerea , o să vin eu cu soţul meu cu maşina şi o să vă luăm dumincă , este o mare bucurie pentru noi să facem asta , aşa că nu e nici un deranj.Apoi mergem împreună la biserică.

- Bine , rămâne atunci pe duminică , cât despre stabilirea orei , ca să ne întâlnim , mai vorbim , în zilele următoare.

Yosuf se întoarse în birou şi pentru că nu avea nici o urgenţă sau operaţie , profită de clipele acestea şi trimise un mesaj Irinei:

„ Draga mea soţie , aşa cum ţi-am spus şi ieri , te aştept cu braţele deschise să te întorci acasă.Cât despre tort nici nu l-am început , o să-l gustăm împreună.Al tău soţ , Yosuf.”

Apoi îşi plecă cu sinceritate capul pe birou şi simţi că e momentul de a mulţumi Lui Dumnezeu:

- Dumnezeule , nu am cuvinte să-ţi descriu ce simt , dar Tu care cunoşti totul , înţelegi bucuria sufletului meu.Mulţumesc că ai răspuns rugăciunilor pe care ţi le-am adresat , mulţumesc că îţi pasă de mine şi că îmi porţi de grijă în fiecare zi.Vreau să ştii , că mă decid de acum , ca toată viaţa mea să stau lângă Tine , şi să mă ajuţi să trăiesc o viaţa curată şi plăcută înaintea ochilor Tăi.Mulţumesc că mă înveţi tot mai multe lucruri în fiecare zi.Mulţumesc că mi-ai redat viaţa , mulţumesc că mi-ai dăruit credinţă.

După ce îşi termină rugăciunea , gândul îi zbură la acel bătrân.Oare chiar întâlnise un înger trimis de Dumnezeu?sau poate că nu , era doar un simplu om , dar plin de prezenţa Lui Dumnezeu şi în a cărui inima se născuse iubirea: iubirea pentru aproapele său.

Cert era un lucru: viaţa lui se schimbase şi cuprins acum de dragostea aceasta profundă dăruită ca un dar din partea Lui Dumnezeu , Yosuf , se decise , ca şi el , la rândul lui , să dăruiască din ceea ce primise şi altora,Şi astfel , vestind despre Isus , care murise pentru păcatele tuturor , tot mai multe vieţi să fie transformate de dragostea Lui Dumnezeu.

Până nu demult , ducea o viaţă amară , pe care doar sufletul lui o ştia cu adevărat.Acum devenise un om nou,viaţa avea un alt sens , iar întristările de odinioară fuseseră schimbate cu bucurii nepieritoare.De ce să nu guste cât mai mulţi din harul bogat al Lui Dumnezeu?Ştia

că nu va fi uşor , să vorbeşti oamenilor , mai ales că cei mai mulţi s-au decis să aibă o inimă de piatră , dar ceea ce nu este posibil la oameni , este posibil la Dumnezeu , aşa cum spunea Isus.